

Z obsahu:**Pokoj vám!**

Jan Pavel II. při setkání
s mládeží 7. května 2001
v Damašku
- strana 2 -

Jak to bylo v Athénách

K cestě Jana Pavla II.
po stopách sv. Pavla
- strana 4 -

**Svatý Augustin
k ekumenismu**

- strana 5 -

**Od této chvíle mě
budou blahoslavit
všechna pokolení**

Joachim kardinál Meisner
- strana 6 -

Místo modlitby

- strana 7 -

**»Všechno byl tvůj dar,
dobrá Matko!«**

Před 400 lety se narodil
jezuíta Atanáš Kircher
- strana 8 -

**Úcta k Boží
přítomnosti
ve svatostánku**

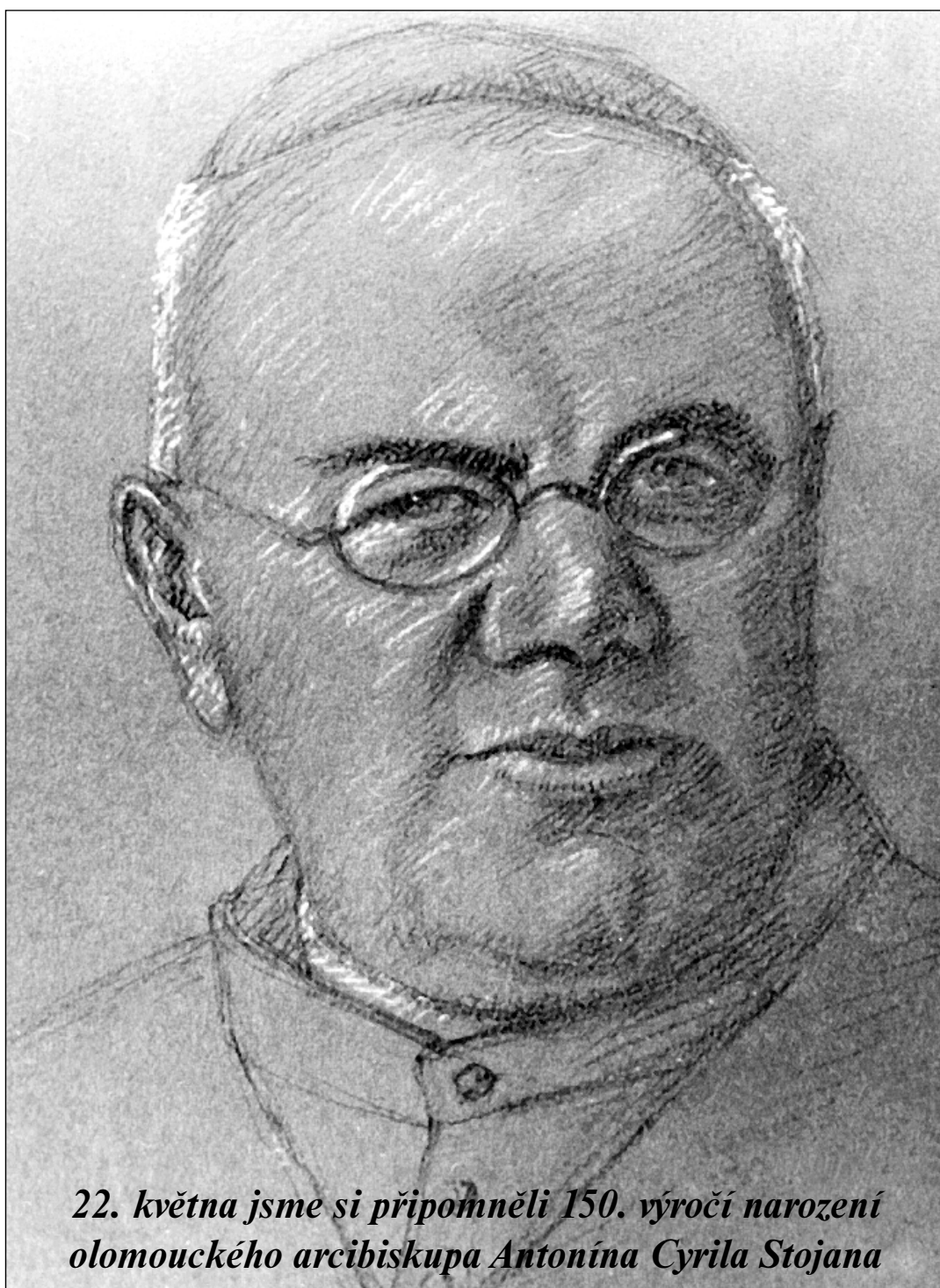
- strana 10 -

**Biskup Margitycz
prosí naléhavě**

o pomoc
- strana 13 -

**Tatíček Stojan –
pravda a mýty**

- strana 14 -

*22. května jsme si připomněli 150. výročí narození
olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana*

Pokoj vám!

**Z promluvy Jana Pavla II. při setkání s mládeží 7. května 2001
v řecko-melchitské katedrále v Damašku**

Pokoj vám! Obracím se k vám dnes večer velikonočním pozdravem zmrtvýchvstalého Pána, kterým on se obrátil na své učedníky. Jsem rád, že se s vámi setkávám na závěr svého putování po stopách sv. apoštola Pavla v Sýrii. Patříte k různým křesťanským vyznáním, ale všichni společně chcete naslouchat jedinému Pánu a kráčet za ním. Kéž je vaše přítomnost znamením vašeho společného úsilí účastnit se s Kristovou milostí na podpoře plně viditelné jednoty všech křesťanů!

Úryvek z listu Timotejovi, který jsme vyslechli, je pro vás povzbuzením: *Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít; když vytrváme, budeme s ním i kralovat; když ho zapřeme, zapře také on nás; ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.* (2 Tim 2,11-13)

Drahá mládeži, žijete v epoše, která oplývá otázkami a nejistotami, ale Kristus vás volá a vzbuzuje ve vás přání učinit z vašeho života něco velkého a krásného, vůli jít za ideálem, nechuť vydat se cestou prostřednosti, odvahu přijmout závazek s vytrvalou trpělivostí.

Abyste odpověděli na toto volání, hledejte vytrvale důvěrný styk s Pánem života, setrvejte věrně v jeho přítomnosti v modlitbě, v poznávání Písma, v setkávání v eucharistii a ve svátosti smíření. Vybudujete a upevníte tak »vaše vnitřní bytí«, jak říká apoštol Pavel. Vztah k Pánu od srdce k srdci představuje tajemství života, které přináší plody, protože vás soustřeďuje kolem toho, co je středem každé lidské bytosti, k dialogu s tím, který je naším Stvořitelem a Spasitelem. Tak váš život nebude povrchní, nýbrž hluboce zakořeněný v hodnotách duchovních, mravních a lidských, které jsou páteří každé bytosti a každé existence. Pamatujte, že je nemožné být křesťanem a odmítat církev založenou na Ježíši Kristu; že není možné si říkat

věřící a nenaplnňovat gesta víry, že není možné se nazývat duchovními lidmi, aniž bychom se nechali formovat Bohem tím, že nasloucháme pokorně a radostně jeho Duchu a jsme podrobeni jeho vůli.

Budete tedy postaveni před úkol volby, kam zaměřit všechny své síly. Možná, že si dnes kladete otázky jako: Jakou cestou se vydat? Co udělat pro svůj život? Koho následovat? Nebojte se udělat si čas, abyste uvažovali spolu s dospělými o cíli, o kterém vážně uvažujete, a o volbě, kterou musíte udělat. To předpokládá, že nasloucháte Kristu, který vás zve, abyste jej následovali po cestách, které vyžadují odvážná svědectví ve službách hodnot, pro které stojí za to žít a dát i svůj vlastní život: pro pravdu, víru, lidskou důstojnost, jednotu, pokoj, lásku. S pomocí Krista a církve se stanete každým dnem lidmi svobodnějšími a odpovědnějšími za vlastní život, lidmi, kteří chtějí mít aktivní podíl na životě své církve, na vztazích mezi náboženskými a lidskými společenstvími, na budování stále spravedlivější a bratrštější společnosti.

Pán Ježíš žádá od svých učedníků, aby byli ve světě znamením, aby tam, kde žijí a pracují, byli viditelnými a věrohodnými nástroji přítomnosti spásy. Nejen slovy, ale především zvláštním způsobem života, se svobodným srdcem a tvořivým duchem, čímž umožníte mladým vaší generace objevit, že Kristus je vaší radostí a vaším štěstím. Je třeba se tedy vystříhat mylného názoru, dnes tak rozšířeného, který má za to, že víra se nehodí pro život a že život se bez víry obejde. Křesťanské bytí a život se musí sjednotit kolem ústředního jádra, a tím je přílnutí k Ježíši Kristu; tak budete moci ustavičně opakovat s apoštolem: *Vím, komu jsem uvěřil* (2 Tim, 1,12).

Podobně jako pohané prosili Filipa slovy: *Chceme vidět Ježíše* (Jan 12,21), nebo jako postava, kterou spatřil Pavel ve vidění, žádala: *Pomoz nám* (Sk 16,9), tak dnešní lidé při svém hledání naslepo chtějí, aniž to často vědí, poznat Krista, jediného Spasitele. Drahá mládeži, zvu vás dnes, abyste hlásali Krista s odvahou a vděčností, a to zvláště mladým vaší generace. A nejen hlásali Ježíše Krista, ale – a to především – abyste ho ukazovali. To, jak vás vidí vaši spoluobčané žít, musí u nich vyvolávat otázku, co vás vede a co je příčinou vaší radosti. Pak jim

*Můj Bože,
celý můj život byl řetězem milostí
a požehnání,
která jsi mi prokázal.*

*Rok za rokem jsi mě vedl dále,
odvracel nebezpečí z mé životní cesty,
nesl se mnou utrpení a těžkosti,
těšil mě, živil a posiloval,
vedl a chránil.*

*Neopouštěj mě,
když moje síly umdlévají!
Ty mě nikdy neopustíš.*

*Mohu ti s jistotou důvěřovat.
Jestliže ti zůstanu věrný,
budeš mi vždy až do konce
ukazovat přemíru své dobroty.*

V tobě mohu spočinout.

*Dej mi a rozmnožuj ve mně
ryzí věrnost k tobě,
která je svazkem smlouvy
mezi tebou a mnou
a je zárukou mého srdce a vědomí,
že ty, svatý Bože,
mě nikdy neopustíš.
Amen.*

John Henry Newman

můžete odpovědět: *Pojďte a vízte.* Církev počítá především s vámi, že Kristus bude lépe poznáván a více milován. Jako apoštolové a ženy o velikonočním ránu i vy máte poslání, které je posláním všech pokřtěných a rodí se ze setkání se zmrtvýchvstalým Pánem (srov. Jan 20,1-21,25); *lásko nás puď,* abychom předávali tuto dobrou novinu, která přetváří náš život a osudy světa.

Drahá mládeži, musíte dát světu Boha, kterého jste objevili. Křesťanská logika je skutečně originální: nikdo nemůže tento dar uchovat pro sebe, jestliže ho opět nenabídne. Je to stejná logika, jakou žil s vámi božský Mistr, který se ponížil a pokořil až k nejvyšší oběti. A proto byl povýšen a dostal jméno, které je nade všechna jména (srov. Fil 2,5-11). Autentická plodnost jakéhokoliv života prochází touto radikální zkušeností tajemství umučení a zmrtvýchvstání.

L'Osservatore Romano
8. 5. 2001

**Pokračování četby LUCIE VYPRÁVÍ
O FATIMĚ se z technických důvodů odk-
ládá do některého z příštích čísel Světa.
Děkujeme za pochopení.**

Redakce

Přijď, Pane Ježíši!

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Otče, chci, aby byli se mnou tam, kde jsem já.

Uprostřed novény, kterou se v Mariině společnosti připravuješ na slíbený příchod jejího Snoubence a tvého Utěšitele, je pro tebe připraveno Boží slovo nesmírné závažnosti. Odeber se na místo samoty a usebrání a otevři se s pomocí své Matky světlu Ducha svatého, abys jeho dnešní mimořádný dar mohl přijmout tak, jak on jej pro tebe zamýšlí, a pro to, co nejvíce potřebuješ.

Dnes po dvakrát slyšíš promlouvat Pána: na počátku a na konci křesťanských dějin, a v obou případech myslí stále na tebe. Poslouchej nejprve pozorně, za koho to prosí, když ve Večeřadle jako Velekněz rozmlouvá se svým Otcem. Neprosí jen za ty, s nimiž sedí naposledy u jednoho stolu, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo v něho uvěří. A ty jsi uvěřil. Prosi tedy i za tebe. Co ti Pán vyprošuje? Aby se na tobě naplnil smysl všeho toho, co pro tebe podstoupil. Abys mohl s ním být jedno, ztotožnit se s ním. Máš získat víc než jen právo účastnit se jeho oslavení, chce přímo i tebe obdařit stejnou slávou, jakou mu dal Otec, tak aby byl on v tobě a ty v něm.

V čem spočívá Ježíšova sláva? Jeho sláva se ukáže právě nyní: *Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe*⁽¹⁾. Je to ovšem sláva, která nemá nic společného s tím, co si pod tím pojmem představuje tento svět. Svou slávu má totiž Syn člověka u Otce, *dříve než byl svět*⁽²⁾. Jde u něco mnohem většího, nekonečného a všechno lidské překračujícího.

Jaká je to tedy *hodina*, kdy má být Syn člověka obzvláště oslaven? UVědom si, že tato slova pronáší ve čtvrtek večer ihned poté, kdy ten, kterému *dábel vnukl*⁽³⁾, aby svého Pána vydal do rukou nepřátel, už odešel, aby vykonal, co má v úmyslu. Není tedy to, co bude následovat, spíše úplná antisláva? Je to vůbec možné očekávat, že bude někdo oslaven nejhanebnějším ponižením, potupným pokořením a trýzní, která končí smrtí? U lidí je to až dosud nemyslitelné, ale právě to se má nyní změnit.

Ježíš, Boží Syn, se proslaví právě tím, že věren synovské poslušnosti může a sám chce podstoupit jakákoliv ponižení, a jeho čest, vznešenost a sláva tím nejenže neutrpí, ale naopak z tohoto utrpení vzejdou. *Copak to nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy*⁽⁴⁾. Chceš-li opravdu *uvěřit v něho*, musíš mu uvěřit právě v tomto nesnadném bodě a přijmout pro svět tak nepochopitelnou logiku *slávy, kterou má u Otce* a které se má nyní dostat i tobě, budeš-li chtít.

Aby pomohl tvé slabé víře a ukázal ti názorně, jak to doopravdy myslí, posílá ti Pán jako učitele svého mladého učenika Štěpána. Tento jáhen je jedním z prvních, které mu Otec dal a za které prosil: *Otče, chci, aby byli se mnou tam, kde jsem já*. Pojď se podívat, v čem bude Štěpánova sláva.

Sotva začal dělat divy a znamení, už jej přepadli a odvedli, aby učinili konec jeho slibné kariéře. Nejvyšší židovští představitelé jej odsoudili k výjimečnému trestu, aby už neměl čas se proslavit svými skutky a řečmi. Ale právě tehdy, kdy jím všichni pohrdli, *zuřivě se na něho vrhli* a chystají se, aby jej utloukli kameny jako prašivého psa, on *plný Ducha svatého vidí Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici*. Nenaplnuje se tu příkladně Synova prosba – *At vidí moji slávu, kterou jsi mi dal* – ? V této slávě Syna člověka vidí ovšem prvomučedník především jeho zářící Kříž a jeho slavné svaté rány. V této souvislosti poslouchej, co říká Ježíš u Otce oslavený: *Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou*. Kdo může lépe pochopit než Štěpán, první z mučedníků! Právě si *pere šaty v Beránkově krvi*, a tak bude mít právo na vstup branami do Města.

Nevěř těm, kdo si zjednodušili pohled na to, co to znamená být Kristovým učeníkem, jako by smyslem a cílem života bylo zajistit si šťastný a spokojený život. Hledat jen spokojenost znamená hledat sebe. *Copak to nedělají i pohané*⁽⁵⁾ *Nашe sláva je v kříži Ježíše Krista, v němž je spása a život*⁽⁶⁾. Ale to neznamená, že máš vyhledávat bolest. Samotné utrpení není smyslem ani cílem. To, v čem se nejvíce máš ztotožnit s Pánem, je tvoje nevynucená poslušnost, dobrovolně přinášená oběť tvé vlastní vůle. Myslíš, že můžeš najít něco dražšího a cennějšího, v čem bys mohl najít větší zalíbení, než Otcova vůle? To je ta největší nabídka, jaké se tvor může dostat: *Kdo žízni, at přijde, kdo touží po živé vodě, dostane ji zadarmo*. Kolik let už o ni prosíš den co den – *Bud vůle tvá* – ? Nadchází čas, abys tuto prosbu změnil ve své sebeobětující vyznání a připojil: *Ne má, ale tvá vůle at se stane*⁽⁷⁾.

Duch i Nevěsta volají: Přijď! Kdo to slyší, at také volá: Přijď! Jestliže jsi uslyšel, neváhej a volej: Přijď, Pane Ježíši, a proved mě svou cestou do slávy, kterou jsi mi připravil od počátku světa, ale kterou mi nemůžeš dát proti mé vůli. Dej, aby mým pokrmem bylo plnit vůli nebeského Otce, nauč mě své synovské poslušnosti, aby byla ve mně láska, kterou máš ke mně, a aby Otec byl oslaven.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 17,1; ⁽²⁾ Jan 17,5; ⁽³⁾ Jan 13,2; ⁽⁴⁾ Lk 24,26;

⁽⁵⁾ Mt 5,48; ⁽⁶⁾ srov. Gal 6,14; ⁽⁷⁾ srov. Lk 22,42

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 7,55–60

Štěpán, plný Ducha svatého, pohledl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici. A zvolal: „Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici!“ Oni se však dali do velkého křiku, zacpávali si uši a všichni se na něho zuřivě vrhli. Pak ho vyhnali ven za město a začali ho kamenovat. Svědkové si přitom složili svrchní šat k nohám jednoho mladého muže – jmenoval se Šavel. Tak Štěpána kamenovali. A on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ Klesl na kolena a hlasitě zvolal: „Pane, nepřičítej jim tento hřích!“ A po těchto slovech skončil.

2. čtení – Zj 22,12-14.16-17.20

Já, Jan, uslyšel jsem hlas, který mi řekl: „Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou, abych odměnil každého podle jeho činů. Já jsem alfa i omega, první i poslední, začátek i konec. Blaze těm, kdo si vypírají šaty; budou mít právo na strom života a na vstup branami do Města. Já, Ježíš, poslal jsem svého anděla, aby vám svědčil o tom, co se týká církevních obcí. Já jsem výhonek (z Davidova kořene) a Davidův potomek, zářivá jitrní hvězda.“ Duch i nevěsta volají: „Přijď!“ Kdo to slyší, at také zvolá: „Přijď!“ A kdo žízni, at přijde: kdo touží po živé vodě, at si ji vezme zadarmo. Ten, kdo to zaručuje, říká: „Ano, přijdu brzy!“ Amen, přijď, Pane Ježíši!

Evangelium – Jan 17,20-26

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, prosím nejen za své učedníky, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: at všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni at jsou jedno v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak at i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žeš je miloval, jako jsi miloval mne. Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a tito (moji učedníci) poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich.“

Jak to bylo v Athénách

K cestě Jana Pavla II. po stopách sv. Pavla

Tato 93. zahraniční cesta Jana Pavla II. navazuje na dvě cesty uskutečněné v jubilejním roce po stopách dějin spásy ve Starém a v Novém zákoně a sleduje stopy sv. apoštola Pavla.

Ještě několik hodin před příletem Jana Pavla II. do Athén 4. května nebylo zřejmé, zda papež při vstupu na řeckou půdu políbí řeckou zemi, jak to udělal již na své první cestě do Dominikánské republiky a do Mexika v roce 1979. Některá pravoslav-

Tisk je plný zpráv o cestě Jana Pavla II.

ná střediska měla proti takovému gestu výhrady a prohlašovala, že by to znamenalo znesvěcení »pravoslavné« řecké půdy. Na athénském letišti přivítal Jana Pavla II. ministr zahraničí Řecka Georgios Papandreu, apoštolský nuncius v Řecku Paul Tabet a katolický arcibiskup Athén Nikolas Foskolos. K papeži přistoupily dvě děti v lidových krojích a podaly Svatému otci olivovou ratolest a hrst půdy, kterou Jan Pavel II. políbil.

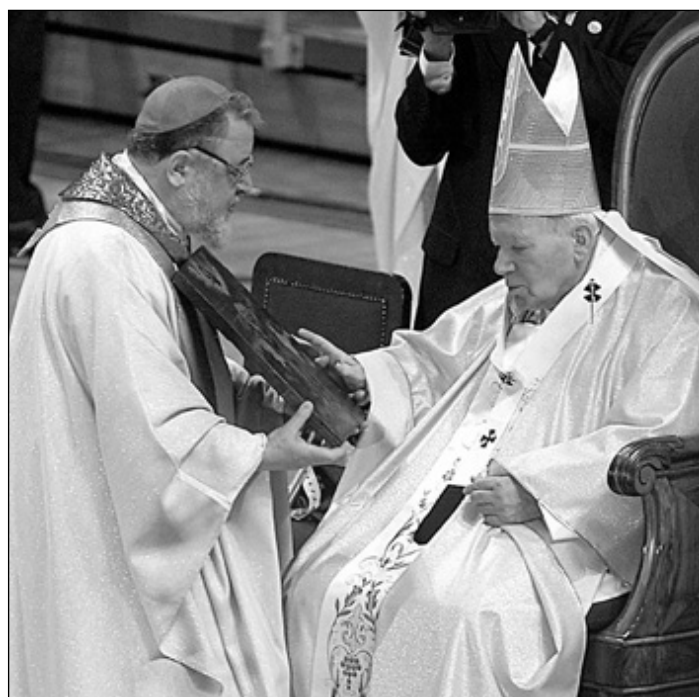
Athény na rozdíl od jiných míst neviděly papeže v papamobilu. Projížděl ulicemi v prezidentském pancéřovaném voze. Teprve v prezidentském paláci jej oficiálně uvítal prezident Konstantinos Stefanopoulos. Od půrci papežovy návštěvy dali svůj nesouhlas veřejně najevo.

První oficiální setkání s papežem na půdě Athén, kam od dob rozkolu v roce 1054 žádná hlava katolické církve ještě nevstoupila, bylo velmi významné. Svatý otec poděkoval za pozvání i za přijetí a prohlásil, že svá slova adresuje všem Řekům. Vyzval přitom všechny, aby si uvědomili a uznali vliv Řecka na kulturu Evropy i na osudy celého světa.

Připomněl pak svou loňskou pouť do Svaté země a vyjádřil svou radost, že může putovat po stopách sv. Pavla, »jehož osoba je již 2000 let dominující postavou křesťanských dějin« a který »je svázán s řeckou zemí, protože právě zde, v srdci helénského světa, založil jednu z prvních křesťanských obcí«. Pro papeže je významná skutečnost, že Pavel zde zahájil dialog mezi řeckou kulturou a křesťanstvím. »Tento dialog vytvořil evropskou civilizaci.«

Jan Pavel II. upozornil také na velkou roli řečtiny v rozvoji křesťanství a na vliv, jaký měla antická filosofie na filosofii a teologii křesťanskou. »Helénský

Při mši na stadionu

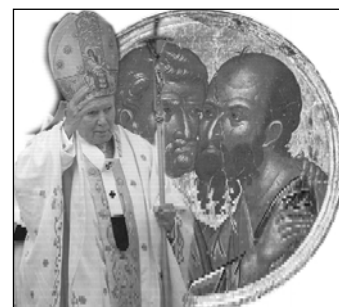
Uvítání na letišti v Athénách. Jan Pavel II. líbá řeckou půdu

svět se stal křesťanským a křesťanství se stalo v určitém smyslu řeckým,« konstatoval papež. Nechyběla ani zmínka o sportovních tradicích starých Řeků, jak o nich dodnes svědčí olympijské hry a maratón. Díky tomu se »Evropa seznámila s ideou harmonie mezi duchem a tělem,« řekl papež, známý svým osobním zájmem o sport.

Pokud pak jde o budoucnost Evropy, Jan Pavel II. znovu připomněl, že náš kontinent se nachází v rozhodujícím momentu. »Doufám a přeji si, aby Evropa znovu objevila hodnotu setkání mezi řeckou kulturou a křesťanstvím a ukázala, že se nejedná o zbytky světa, který již neexistuje, ale že se jedná o skutečný základ pravého lidského pokroku,« řekl papež. Pak citoval nápis, který se nachází

nad vchodem do delfské svatyně - »Znáš sebe sama?« - a dodal: »Apeluji na celou Evropu, aby se poznávala stále hlouběji a lépe, a pak díky tomu odhalila svou vlastní totožnost.« Na závěr vyzval papež Řecko, aby se vzhledem ke své historii a ke své zeměpisné poloze stalo mostem mezi Východem a Západem.

Druhé vážné setkání se konalo v rezidenci athénské metropolitě Christodoulose. Zde byla použita zvláštní bezpečnostní opatření (byly uzavřeny všechny okolní

Po stopách sv. Pavla

ulice, nařizeno uzavření všech obchodů a okenic.) Papež přijel černou uzavřenou limuzínou do staré athénské čtvrti Plaka. Doprovázeli ho vatikánští hierarchové. Patriarchu pak provázeli jeho spolupracovníci.

Projev pravoslavného patriarchy byl podle mínění komentátorů veden v dosti ostrém tónu, pro katolickou stranu nesporně nepřijemným. Patriarcha řekl, že »věřící pravoslavné církve očekávají od papeže omluvu za těžkosti, které způsobili katolicím«. Mluvil o schizmatu, o vládě latinských pánů na řeckých ostrovech a o hříších spáchaných v době křížových výprav i o unionistickém hnutí, které pravoslaví pokládá za největší křivdu a důvod nepřívětivého postoje. Papež vyhověl tomuto očekávání a prosil za »odpuštění vin synů a dcer církve, kteří se provinili skutkem nebo zanedbáním vůči pravoslavným bratřím a sestrám«. Jan Pavel II. však prosil o odpuštění nikoliv pravoslavnou církev či její hierarchy, nýbrž Boha. Když papež vyslovil slova: »Ať nám

Svatý Augustin k ekumenismu

Bůh udělí odpuštění, o které prosíme,« odpověděli pravoslavní duchovní potleskem. Jan Pavel II. několikrát vyzval také křesťany, bez rozdílu vyznání, aby »očistili svou paměť«, a připomněl setkání svého předchůdce Pavla VI. s patriarchou cařihradským Ate-nagorasem v roce 1965, kdy oba hierarchové sňali ze sebe navzájem exkomunikace vyslovené v XI. století.

Mše na olympijském stadionu

I když náboženský význam návštěvy byl omezený a omezil se vlastně především na návštěvu hlavy státu, může mít brzy velmi důležité důsledky ekumenické pro katolicko-pravoslavné vztahy. Proto na večerním setkání na Areopagu nezaznělo Händ-lovo radostné Aleluja z Mesiáše, protože bylo uznáno za příliš západní, a zastoupilo je Vivaldiho »Čtvero ročních dob«.

Návštěva Areopagu byla nejdůležitějším bodem pobytu Jana Pavla II. v Athénách. Právě zde pronesl apoštol Pavel před 2000 lety svou známou promluvu. Jan Pavel II. i Chrystodoulos vyzvali ve společném prohlášení ke shodě a pokoji všech, kteří

Věřící při mši

kdekoliv vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista. »Odsuzujeme použití násilí, prozelytismu a fanatismu ve jménu náboženství.« »Věříme pevně, že vztahy mezi křesťany ve všech svých

Církev se nepotřebuje od-dávat namáhavým disputacím, ale musí se věnovat každodenní modlitbě. Má se modlit, dokud ti, kteří nemají víru, nevěří: je to totiž jen Bůh, kdo obrací na víru. Musí se modlit, aby věřící vytrvali: Bůh totiž dává vytrvalost až do konce. Bůh předvídá, že tak učiní. Toto předvězení zakládá předurčení svatých, které on v Kristu vyvolil. (...)

Proč bychom tedy neměli spíše říci: A jestliže někteří dosud nejsou povoláni, modleme se, aby byli povoláni? Snad je to jejich určení: že jejich spása je svěřena naší modlitbě a skrze naši modlitbu obdrží milost, tutéž milost, pro kterou byli vyvoleni a budou vyvoleni. Ve skutečnosti Bůh, který dokončuje všechno, co předem stanovil, chtěl ze stejného důvodu, abychom se modlili za nepřátele víry, aby nám dal tak pochopit, že On dopřeje víru i těm, kteří ještě nevěří, a učiní z nechtějících chtějící.

Žijeme bezpečněji, jestliže všechno svěříme Bohu, místo abychom spoléhali zčásti na něho a částečně na sebe, jak to viděl ctihodný mučedník Cyprián. Když vysvětluje tuto část modlitby Páně, říká: *Když prosíme o to, abychom nevešli do pokušení, připomíná nám to naše vlastní slabosti a nedokonalosti, zatímco se modlíme, aby se nikdo pyšně nevypínal, aby si s pýchou a arogancí nepřipi-*

soval něco, nenárokoval si slávu vyznání víry nebo mučednictví. Ve skutečnosti je to sám Pán, který nás chtěl zachovat v pokře: Bďte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Duch je sice hotov, ale tělo je slabé. To znamená, že když složíme pokorné a ponížené vyznání a pak všechno svěříme Bohu, všechno to, o co v bázni Boha prosíme, bude nám dáno skrze jeho milosrdenství (Cyprián De dominica oratione). A kdybychom neměli žádné jiné svědectví, stačila by tato modlitba k Pánu sama, abychom ve věci, kterou zastáváme, zasloužili milost, protože nepřipouští nic, čím bychom se mohli chlubit jako svým vlastním. Ano, modlitba nám ukazuje, jak skutečnost, že my se od Pána nevzdalujeme, zajišťuje jediné sám Bůh, právě když prohlašujeme, že musíme prosit Boha. Kdo totiž nepodléhá pokušení, od Boha se nevzdaluje. (Sv. Augustin: De dono perseverantiae)

Překlad -lš-

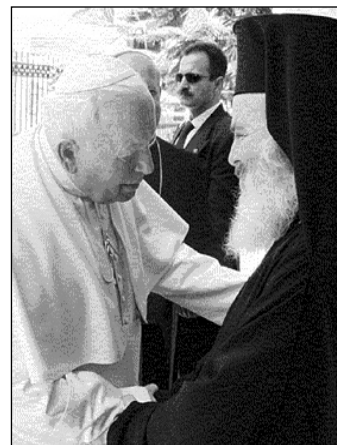

Sv. Augustin

projevech se musí vyznačovat uctivostí, rozvahou a znalostí věcí,« zdůraznili oba hierarchové. Společné prohlášení si také všimá skutečnosti, že společenský a vědecký pokrok není vyvážen zkoumáním významu hodnoty života, který je v každé chvíli svého trvání Božím darem, ani uznáním jediné skutečné důstojnosti člověka, stvořeného k obrazu a podobenství Stvořitele. Papež i patriarcha varovali před globalizací, kterou nedoprovází »globalizace bratr-

ství« v Kristu a v plné pravdě a spravedlnosti.

Již sama skutečnost, že se papež setkal s řeckým patriarchou, má historický význam. V Areopagu četli papež i patriarcha úryvky z Bible. Takové texty se mohou přičinit o překonávání nedorozumění. Po krátkém rozhovoru se představitelé obou církví spolu pomodlili řecky modlitbu Páně Otče náš. Arcibiskup Chrystodoulos prohlásil, že je »velmi šťastný z této papežovy návštěvy« a že návštěva

Setkání Jana Pavla II. s pravoslavným arcibiskupem

Svatého otce »znamená počátek nové éry«.

5. května se na athénském sportovním stadionu setkal Jan Pavel II. s věřícími při slavné eucharistické bohoslužbě. Zúčastnilo se jich na 15 000. S papežem koncelebrovali arcibiskup Nikolas Foskolos, 16 biskupů a 50 místních kněží. Byli zde také četné zastoupení Poláci. V homilii vyzýval papež k úplnému obrácení, jak tomu bylo u sv. Pavla, který se z pronásledovatele stal misionářem. Pavel strhl řecké posluchače tím, že věnoval pozornost jejich helénské kultuře. Papež připomněl

Protesty proti návštěvě papeže

tradiční řeckou moudrost a skutečnost, že se zde od počátku křesťanství spojoval rozum s náboženstvím a vedl dialog mezi křesťanskou vírou a filosofií. Dialog je potřebný všude tam, kde se rozhoduje o budoucnosti.

Nakonec papež apeloval, aby kult Matky Boží, uctívané v Řecku zvláště ve svatyni Zvěstování na ostrově Tinos a Matky Milosrdenství na ostrově Syros, vedl všechny k Mariinu Synu Ježíši Kristu.

Podle zahraničních pramenů

Od této chvíle mě budou blahoslavit všechna pokolení

Maria přišla na návštěvu k Alžbětě jako vznešená nádoba, která v sobě nese živého Boha, a naplnila její dům radostí.

To je Mariin trvalý úkol ve světě, pro který ji blahoslaví všechna pokolení. O tomto Mariině poslání rozjímá kolínský arcibiskup ve své úvaze.

Chceme-li zůstat křesťany, musíme zůstat mariánští. Musíme uznat ten podstatný, životný, Bohem chtěný vztah, který spojuje Ježíše s Marií a otevírá nám k Němu cestu. Trvalé Mariino poslání v Církvi spočívá především v tom, uchovávat v současném světě životný Kristův příběh.

Maria je paměť Církve. Všichni dnes víme: zapomnětlivost ve víře má za následek ochladnutí víry. Neboť: »To, co nevím, to mě nerozněcuje.« Co však bylo o Marii řečeno po události v Betlémě, to platí i zde, dnes a nyní: *Maria to uchovávala všechno ve svém srdci a přemýšlela o tom* (Lk 2,19).

V tzv. společnosti, která »odhazuje«, je to, co se chrání, malé, ale o tom, čeho se zbavuje, se píše ve velkém. I v duchovním životě takové společnosti má právo na život jen to, co momentálně slouží pokroku. Proto člověk ve své slepé víře ve svou pokrokovost hodil přes palubu v posledních letech mnohé, co se mu jevílo jako překonané a zavazující. Tak si člověk 20. století počíná jako Honza z pohádky, který se vydal na cestu s pruty zlata a skončil s brouskem v hrsti. Chtěl postupovat vpřed stále rychleji. Proto odhazoval všechno, co se mu zdálo těžké, a s těžkým odhazoval i drahocenné.

Když člověk hodil přes palubu i Boha jako zbytečný balast, spadl sám z veliké výšky. V odpadních šachtách naší společnosti leží i stržená koruna lidské důstojnosti. Neboť jen ten, kdo zná Boha, zná člověka. S obrazem Boha ztratil člověk i obraz sebe sama. Tím však je vydán napospas lidské zvlí. Genová manipulace,

potraty, eutanazie, ničení životního prostředí, to všechno má něco společného s bezbožností. V Marii se Bůh stal člověkem, a tím i světem. Maria chrání tedy všechno, co moderní člověk zavrhl: Krista, Syna živého Boha, a tím i důstojnost a cenu člověka a stvoření! Maria je ochránkyní Božích statků. V tzv. pokoncilním procesu usiluje světové křesťanství již řadu let o ochranu stvoření. Bohužel neodhalil tento tzv. pokoncilní proces dodnes Ochránkyni stvoření.

Ježíšova Matka je v Boží Církvi mnohoznačným způsobem

přítomna jako Ochránkyně. Především je v ní nyní tiše přítomná, tak jako je přítomná matka v kruhu svých rodinných příslušníků, je přítomná nikoliv mnoha slovy, a přesto je klíčovou postavou rodiny, protože ochraňuje to, co rodina potřebuje. Maria pomáhá Církvi, aby odolávala pokušení přizpůsobovat se proměnlivým

názorovým proudům tím, že by něco z evangelia »odsouhlasila« a něco z toho odvrhla.

Musíme rozlišovat ducha doby od Ducha svatého, protože k životu potřebujeme víru celou, nikoliv polovičatou. Vzpomínám si živě na svou primici, kdy mi jedno děvčátko předneslo tuto básničku: »Chceš-li mít život tmavý a studený, staň se knězem polovičatým. Chceš-li život plný jasu a světla, pak buď knězem naplno!«

Milovat budeš Pána Boha svého celým srdcem, celou duší a celou myslí (srov. Mt 22,37; Mk 12,30; Lk 10,27), říká Písmo svaté. Rozlišovacím znakem pro křesťana je tedy »celost«: Maria řekla celé ANO lidstvu Bohu. Chrání Boží obraz a zachraňuje i obraz člověka. Ve třetím tisíciletí budeme věřit jedině tehdy, když nás povede celá víra. Protože víra dělená dvěma znamená úzkost.

chrání, jako Maria, posvátný oheň Kristova tajemství. Chrání ho bez »když« a bez »ale«. V Katechismu katolické církve je možno je stejně uchopit. Chrání bez »když« a »ale« Boží obraz a zachraňuje tím i obraz člověka a světa v přítomnosti i v budoucnosti.

Maria je také personifikovanými Velikonocemi Církve. Nám se nicméně zdá, jako by nám její slzy byly bližší než její úsměv. Bolestná Matka je nám důvěrně bližší než nejsvětější Panna Maria. Ve 14. a 15. století se však bolestná Matka nazývala »Matka v radosti«. V Pietě má Maria v náruči současně utrpení, které je již za ní. »Raduj se, nebes Královno, raduj se, Maria. Raduj se, utrpení pominulo.«

Janovo evangelium nám ukazuje Marii již na počátku jako ženu Velikonoc, která se účastní slavnosti s Kristem i s lidmi. Svatba v Káně přijímá v Janově evangelii totiž roli prvních Velikonoc. Kde je Kristus, tam mají lidé vždy důvod k oslavě a k radosti! Proto říká Pán učedníkům vzhledem ke své osobě: *Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte* (Lk 10,23). Když na svatbě v Káně došlo víno, je to Maria, která – jako Mojžíš na poušti úderem vyvedl ze skály vodu – jde se svými slovy ke Kristu: *Nemají víno* (Jan 2,3). A Pán skutečně první zázrak. A najednou je tu dostatek vína a svatba se nemusí ukončit. Toto víno je vlastně spásný Boží dar pro svět, je to sám Ježíš, kterého nám Maria přinesla. Dodnes je lidem darován v eucharistickém kalichu. Tak stojí Maria na konci Janova evangelia i pod křížem, když z otevřené rány v Srdci proudí krev a voda. Od té doby můžeme denně slavit Eucharistii.

Člověk má důvod k oslavě, když jde o něco více, než je on sám. Oslava je možná, když člověk sám sebe překračuje. Maria je tou, která přináší radost. Vždy, když se žena stane matkou, opakuje se člověk. Ale když se matkou stala Maria, člověk se svým způsobem překonal, protože dítě bylo Bůh i člověk součas-

Dříve než musel Izrael do vyhnanství, rozloučil se s chrámem, s obětním oltářem i s přítomností samého Boha. Kněží pak zahrabali posvátný oheň do vyschlé studny. Když po 70 letech vyhnanství skončilo, ti, kteří se vrátili, jej opět vyhrabali. Za ranního slunce vzplanul popel a strávil děkovnou obětí. Církve

ně. Když si člověk zaslouží chválu, nejradyji slyší: »Ty jsi ale překonal sám sebe.« Kdo věří, překračuje sám sebe o mnoho. Toto překročení našeho bytí se nazývá: víra. Proto chválí Alžběta Mariinu víru: »Blahoslavená jsi, protože jsi uvěřila.« (srov. Lk 1,45)

Bůh pozvedá Marii nad ni samotnou. Její vyzdvižení v den její smrti, který byl dnem jejího nanebevzetí, je zaslíbením i pro nás samotné. Kristus byl o Velikonocích první povýšený, Maria o svých Velikonocích druhá povýšená, a my jsme, do třetice všeho dobrého, v den své smrti, o našich Velikonocích, třetími povýšenými. Neboť kdo se Bohu zcela odevzdal jako Maria, přijme také od Boha zcela to, co Maria přijala při své smrti.

Církev slaví víru denně v bohoslužbě. Tato slavnost se latinským slovem nazývá »kult«. Kult je pramenem vši lidské kultury. Že tomu tak je, vidíme krok za krokem v naší zemi. Bude-li bohoslužba jako pramen kultury vysychat, země kulturně zaostane. Metafyzická poušť se bude ještě více rozšiřovat. Již jenom v tom je dobrý důvod k zakládání klášterů. Je to bludné učení, že křesťané již nemají důvod ke smíchu a pláč je jim bližší než úsměv.

Důvod k slavení leží totiž nikoliv v nás, nýbrž nad námi. Je to zmrtyvýchvstalý Kristus. *Cokoliv vám řekne, učíňte*, zní Mariin pokyn ke slavení. Ona sama připravuje vodu, ze které se stane víno, které potěšuje srdce člověka. »My vaříme všechno z vody«, není-liž pravda; to je prvek, který teprve Pán promění ve víno.

Nakonec promění víno ve svou krev a tím nám daruje Communio – vzájemné pokrevní příbuzenství. Jsem hluboce přesvědčen, že v přítomnosti i v budoucnosti je rozlišovacím znamením křesťana radost v Pánu a jeho schopnost slavit duchovní svátky.

-sks- 20/2000
Překlad -lš-

Místo modlitby

Za dvacet let trvání medjugorských událostí navštívilo toto místo mnoho biskupů z celého světa a odnesli si odtud ty nejlepší dojmy. Mons. František Eisenbach, pomocný biskup kardinála Lehmana z Mohuče, vydal toto svědectví:

Jsem zde jako poutník. Chci poznat Medjugorje a zde se modlit. Sleduji toto místo již řadu let a chtěl jsem přijít již dříve, ale čekal jsem na určité znamení, které by mě přivedlo k rozhodnutí přijít do Medjugorje.

Tentokrát jsem byl výslovně pozván, a proto jsem přišel. První dojem na mě učinil stále naplněný kostel během všech mší svatých a hlavně v době adorace.

Je zřejmé, že mnoho osob pochopilo, že toto místo je především místem modlitby.

Mnozí dosvědčují, že tady se jejich způsob modlitby zlepšuje a získávají zde zkušenost ze společné modlitby. Znam mnoho lidí, kteří v Medjugorje obnovili svou víru a znovu se naučili modlit.

Nyní jsem i já mohl zakusit, jakou pomocí může být Medjugorje v tomto směru. Druhou zkušeností, která je pro mě velmi důležitá, je skutečnost, že Medjugorje se nezabývá pouze modlitbou, ale také lidmi, kteří mají problémy.

Chtěl bych připomenout útlek, kde nacházejí útočiště osamělé matky s dětmi, opuštěné ženy a váleční sirotci, děti, které z různých důvodů již nemají normální rodinu.

Viděl jsem, že opuštěné děti zde mají možnost naučit se žít, a to je velmi důležité. Velmi na mě zapůsobilo společenství sestry Elvíry, kde osoby závislé na drogách a jiných formách zla nacházejí místo útočiště a uzdravení.

S nimi jsem slavil mši svatou a bylo velmi krásné pozorovat, s jakou silou a radostí se modlí.

Pochopil jsem, že nejlepší metodou uzdravení je prohloubit vlastní víru a žít v komunitě modlitby a práce. Chtěl jsem také lépe pochopit fenomén

zjevení a z toho důvodu jsem hledal možnost setkat se alespoň s některými z těch, kteří nadále mají vidění svaté Panny.

Potkal jsem jednu vizionářku, hovořil jsem s ní a byl jsem přítomen při zjevení. Setkal jsem se s Marijí v jejím domě, modlil jsem se s ní v kapličky v jejím domě a bylo zde náhodou shromážděno několik osob. Modlili jsme se růžencem v různých jazycích a čekali na okamžik zjevení. Marija nás upozornila, že ten okamžik se blíží, a po modlitbě, kterou sama vedla, umkla. Všichni jsme pochopili, že v tom okamžiku viděla svatou Pannu.

Po zjevení nám řekla, že Maria se za nás modlila a požehnala nám. Ještě jednou nás poprosila o modlitbu. Při setkání s Marijí jsem pochopil, že je to dokonale normální mladá žena, která stojí oběma nohama na zemi a stará se o svoje děti. Viděl jsem, že má dobrý vztah k rodině i k poutníkům.

Je prostá, přirozená, jasná a vnímavá, když hovoří o svých zkušenostech. S určitostí se může říct, že je to žena, které je možno věřit, hodná důvěry, a proto nemám žádné obtíže uvěřit tomu, co říká, především pokud jde o její vidění.

Byla to pro mne velmi zajímavá zkušenost a dospěl jsem k závěru, že toto místo modlitby

se zakládá na zkušenosti, kterou přijali tito mladí lidé jako dar a kterou předávají druhým.

Svatou Pannu uctívají v Medjugorje jako Královnu míru. Tento titul a její opakované výzvy měly připravit duše, aby se vyhnuly hroznému válce. A přece, deset let po zjeveních vypukla v Chorvatsku, v Bosně a Hercegovině válka.

Medjugorje je místo, kde se ustavičně modlí za mír. Poselství Medjugorje celému světu je jasné: je třeba překonat války a konflikty silou lásky.

Nabyl jsem v Medjugorje dojmu, že se dotýká celého člověka: srdce, duše i těla.

Modlitby a místo si zcela podmaňují člověka.

Z tohoto důvodu a v tomto smyslu Medjugorje přináší poselství celé církvi: dovolit Bohu a Panně Marii, aby se nás dotkli v naší lidské zkušenosti, a dovolit Marii, aby nám darovala svou lásku a naučila nás milovat celým srdcem.

Zde se modlí opravdu způsobem, který proměňuje člověka. Z toho důvodu sem přichází takové množství věřících, aby se naučili modlit.

Chci přinést toto svědectví do Německa, protože my Němci jsme spíše náchylní k rozumu než k citu.

Odtud vychází poselství určené všem lidem a my je všichni skutečně potřebujeme.

*František Eisenbach,
pomocný biskup z Mohuče*

Medjugorje 5-6/2001

»Všechno byl tvůj dar, dobrá Matko!«

Před 400 lety se narodil jezuita Atanáš Kircher (1601-1686)

P. Atanáš Kircher patří k nejvýznamnějším vědcům 17. století. Jeho vědecká pozůstatost obsahuje 44 tištěných svazků, jeho dopisy však zabírají 114 svazků. Ovládal 16 řečí. Jako první rozluštil egyptské hieroglyfy, zanechal světu první významné studie o čínské řeči, historii a kultuře. Žádný obor lidského vědění mu nebyl cizí, byl zběhlý ve filosofii, teologii, filologii, matematice, fyzice, historii a archeologii. Intenzivním výzkumem přírody chtěl lépe poznat záměry Stvořitele a přispět tak k jeho oslavě. Jeho celý život stál pod zvláštní ochranou Matky Boží, jak dokládá jeho autobiografie.

Jeho otec, Jan Kircher, studoval v mládí teologii a filosofii. Byl otcem devíti dětí, z nichž čtyři se stali kněžími. Jako laik získal doktorát teologie. Vstoupil do služeb opata Baltazara Dermbacha ve Fuldě. Jako jeho úředník v Haselsteinu bojoval proti pronikání protestantského učení. Když však protestanté vyhnali jeho opata z rezidence ve Fuldě, musel také Kircher vyklidit pole. Jan Kircher se se svou rodinou usadil v Geise (dnes Thüringen), kde se jim 2. května 1601 narodil nejmladší syn Atanáš. První vzdělání obdržel od svého otce. Ve věku 10 let vstoupil do jezuitské koleje ve Fuldě.

Během svého dětství, ale i v pozdějším věku se několikrát ocitl v nebezpečí života, pokaždé však byl na přímluvu Matky Boží zázračně zachráněn. Tak jej jednou strhl při koupání proud mlýnské náhony a hnal jej přímo pod mlýnské kolo. Jeho kamarádi křičeli hrůzou. Atanáš se však vroucně modlil tváří v tvář nebezpečí k Panně Marii a šťastně z hrůzy vyvázl. Podle jeho vlastního přesvědčení i názoru zúčastněných svědků to byl zázrak.

Jednou o svatodušních svátcích po požehnání polí se konaly koňské dostihy. Malý Atanáš vběhl do závodní dráhy právě, když koně vyrazili. Všichni koně pádili přes ležící dítě, které však neutrpělo nejmenší úhony.

V Aschafenburgu se mělo konat divadelní představení. Atanáš šel na ně se svými kamarády. Protože však jej nějaká povinnost volala zpět do Fuldy, vydal se na zpáteční cestu dříve

než ostatní. Přitom zabloudil v lese Speesart. Ze strachu před divokou zvěří se vyšplhal na strom, strávil tam celou noc a ustavičně se modlil. Další den bloudil ještě celých devět hodin, než na jedné horské louce potkal u Mähenu sedláky, kteří mu pomohli domů.

Protože pocítil přímo na své kůži Boží ochranu, rozhodl se Atanáš pro řeholní život. 2. října 1618 vstoupil v Paderbornu do jezuitského řádu. Byl to právě rok, ve kterém Německo vstoupilo do neblahé třicetileté války. Jelikož si rok předtím způsobil při bruslení zlomeniny a kýlu, která se nehojila, chtěli ho jezuité propustit. Atanáš Kircher o tom napsal:

»Co mi zbylo jiného, než se obrátit k nejsvětější Matce Boží, Uzdravení nemocných? Vrhli jsem v noci před její obraz v kostelní lodi. Zapřísahal jsem ji tak horoucími prosbami, že se to ani nedá popsat. A hle, velmi záhy jsem pocítil, že moje prosby jsou vyslyšeny. Lehli jsem si na lůžko a upadl do hlubokého spánku. Když jsem se ráno probudil, zjistil jsem, že moje zlomené holeně se zahojily a kýla zmizela. „To je zázrak!“ zvolal domácí lékař v úžasu příští ráno.«

Atanáš tedy mohl vstoupit do noviciátu. Byl to mimořádný důkaz přízně Matky Boží. Pak mohl začít v Paderbornu studium filosofie.

Kolem Nového roku 1622 se blížily k Paderbornu hordy hraběte Kristiána z Braunschweigu. Jezuité 80člennou kolej rozpustili a obyvatelé se rozprchli na všechny světové strany. Uprostřed kruté zimy přišel Atanáš

bez peněz a bez pomoci do Münsteru. Po týdenním pobytu jej poslali do Düsseldorfu, pak do Kolína, ale nikde nechtěli jezuitu déle přechovávat. Konečně se usadil v Koblenci, kde poprvé působil jako učitel. Zde objevil Atanáš náhle své velké duševní schopnosti, protože dosud mu studium působilo velkou námahou. Jeho náhle probuzený talent vyvolával oprávněný údiv. Učil se s velkou lehkostí řečtinu a hebrejštinu, pronikal bez námahy do tajemství Aristotela i Euklida, vybudoval bez cizí pomoci vynikající sluneční hodiny na dvoře koleje v Koblenci.

Představení jej poslali jako učitele do Eichsfeldu. Cestou jej spolu s jeho druhem přepadl mezi Marksuhlem a Eisenachem oddíl nepřátelských rytířů, kteří chtěli jezuitu pověsit na nejbližším stromě. »Když jsem viděl,« napsal později, »že mi opravdu chtějí připravit smrt, usebral jsem se na ducha, poklekl jsem, pozvedl oči k nebi a s velkou vnitřní vroucností, se slzami v očích jsem poručil sám sebe Bohu a Matce Boží. ...Všechn strach zmizel a já jsem cítil velkou připravenost dát za Boha život a prolít svou krev. Moje hojné slzy pohnuly jednoho vojáka k soucitu a pokusil se o moji záchranu. Kolemstojící rytíře, bylo jich asi dvanáct, to velmi dojalo a zastyděl za svoje počínání. Jako v panickém úleku se stáhli do hloubi lesa a nechali mě s mým šatstvem a spisy na místě samého.«

Dva dni po zázračné záchraně dorazili Atanáš Kircher a jeho druh bez úhony do Heiligenstadtu.

Tehdy pobývali v Heiligenstadtu vyslanci mohučského arcibiskupa. Atanáš Kircher musel předvádět hostům své »kousky«. Jeho fyzikální pokusy z něho dělaly před hosty i před jezuitu přímo »kouzelníka«. A tak se stalo, že po nějaké době si mohučský arcibiskup vyžádal Atanáše do svých služeb. Tak se »zázračné dítě« dostalo do arcibiskupské rezidence v Aschafenburgu. Jeho úkolem bylo kartograficky změřit, zpracovat a zakreslit část diecéze. Kircher na to potřeboval tři měsíce.

Po smrti arcibiskupa mohl mladý jezuita konečně začít v Mohuči studium teologie. V té době, bylo to přesně 25. dubna 1625, objevil pomocí hvězdářského dalekohledu jako první »sluneční skvrny«. R. 1628 přijal kněžské svěcení. Po dodatečném ročním studiu teologie začal Kircher svou hlavní kariéru jako profesor. Učil na univerzitě ve Würzburgu čtyři obory: matematiku, morální filosofii, hebrejštinu a syrštinu. V té době publikoval spis »O magnetismu«.

A pak opět vypukla válka. Švédský král Gustav Adolf vpadl do Německa. Mladému jezuitovi se dostalo vidění, ve kterém spatřil bezprostředně hrozící nebezpečí, ale jeho spolubratři nedbali na jeho varování. V říjnu 1631 přepadli Švédové Würzburg a všichni se dali v noci na bezhlavý útěk. Atanáš přišel o všechny své spisy, utekl nejdříve do Mohuče a pak do Špýru. »Kolik příležitostí k odpuštění za příkoří v jeho jménu mi Bůh dal na této cestě, o tom, stejně jako o mnohém jiném, raději pomlčím.«

Konečně skončil jeho útek ve francouzském Lyonu, kde právě řádl mor. Všichni jezuité sloužili nemocným. Atanáš se k nim přidal. (Později sepsal své zkušenosti v knize O moru.)

Představení jej poslali do dřívějšího papežského Avignonu, aby zde vyučoval matematiku, fyziku a orientální řeči. Jeho badatelská vášň jej pudila do jižní Francie, aby zde prováděl výzkum. Při zkoumání jednoho výtvaru spadl do soukolí. »Ve smrtelném nebezpečí jsem hledal s důvěrou útočiště u Matky Boží, a hle, kolo se zastavilo... Hrozící nebezpečí bylo tak velké, že na ně nemohu pomyslet bez hrůzy.«

Věhlas P. Kircher se dostal až k císaři Ferdinandu II., který chtěl mít mladého učenice bezpodmínečně na svém vídeňském dvoře. Počátkem září 1638 nastoupil Atanáš v Marseille na loď, která jej měla zavést nejdříve do Janova. Vypukla strašná bouře a loď ztroskotala. P. Kircher a jeho spolucestující složili slib, že v případě záchran vykonají pouť do Loreta. Byli zachráněni. Aby mohli splnit slib, museli ještě dále na jih. Nastoupili v Janově znovu na loď, která je měla dopravit do Livorna, a odtud chtěli po pevnině dorazit do Loreta. Ale i tentokrát prudká bouře zkřížila jejich plány. Místo v Livorně skončila jejich pouť v Civitavecchia nedaleko Říma. Tam se P. Kircher dověděl ke svému překvapení, že jeho spolubratři si ho vyžádali pro tamní kolej. Generál jezuitů změnil jeho určení, papež Urban VIII. o tom vyrozuměl císaře Ferdinanda ve Vídni. Místo Vídne tedy Řím. Druhou část svého života, 52 let až do své smrti, měl zde věnovat církvi a vědě. Bez jeho přičinění jej Prozřetelnost přivedla do Říma. Brzy nato vykonal slíbenou pouť do Loreta, táhlo ho to stále znovu do domku Matky Boží. Zatímco v jeho vlasti dále řádila třicetiletá válka, žil v Římě v nehlubším míru pod papeži Urba-

nem VIII., Inocencem X., Alexandrem VII. a Klementem IX., kteří byli všichni jeho příznivci a podporovatelé, a věnoval se vědě a bádání.

Kněz však musí především pečovat o spásu duší, to věděl i Atanáš a dosvědčují to jeho nespočetné dopisy. Tak na příklad ještě mladý hrabě Bedřich Hesenský z Darmstadtu mu děkuje za své obrácení ke katolické víře.

V jeho pozdějších letech povolal Bůh svého Atanáše k dílu zbožnosti, které mělo vstoupit do světla ramp veřejnosti poznovu v 20. století. Sám zevrubně popisuje, jak k tomu došlo v roce 1661: »Tehdy se Bohu zalíbilo vyhlédnout si mě k tomu, abych k prospěchu duší a podpoře zbožnosti svých bližních mohl dáti podnět. Když jsem se totiž odebral k zotavení svého zdraví do Tivoli a současně prováděl starožitná bádání pro vydání svého díla „Latium“, doslechl jsem se, že v nedalekém pohoří je možno spatřit značné zbytky Liviem často zmiňovaného města Empoli. Když jsem se tam vypravil, našli jsme já a můj druh starý, téměř rozbořený kostel. Přesvědčil jsem se, že před časem musel býti velmi stylový a nádherný. Při zkoumání jsem narazil na starou mramorovou tabuli s nápisem: „Toto je místo obrácení sv. Eustacha. Zde se mu ukázal Kristus v paroží jele- na. Na památku vystavěl zde císař Konstantin tento velký chrám a svatý Silvester jej slavnostně ke cti Matky Boží a svatého Eustacha vysvětil.“ Další objevy v okolí potvrdily pravdivost toho, co jsem v tomto chrámě odhalil. Na oltáři jsem později objevil stářím poznamenanou sochu nejsvětější Panny. Ta byla tak zanedbaná a její oděv vyhlížel tak uboze, jako by mě chtěla vnitřně oslovit: Hle, jak jsem v té divočině ode všech opuštěná, jak se nikdo nestará o můj chrám a toto svaté místo, na kterém jsem v dřívějších dobách bývala tolik uctívána!«

Jat soucitem slíbil Atanáš Kircher, že chrám obnoví (komu by v této souvislosti nepřišel

na mysl sv. František a chrám Panny Marie od Andělů, který nazval Porciunkula).

Tři juliánské tolary – všechno, co měl – složil Atanáš svatě Panně k nohám jako základní kámen.

Když se vrátil domů, našel zde dar 400 římských tolarů, dar od hraběte z Braunschweigu-Lüneburgu. »Viděl jsem v tom pokyn Matky Boží a dal jsem stranou všechno ostatní studium.« Všechno jeho čas patřil teď jedině snaze: prozkoumat dějiny svatého místa a všechno sepsat.

Vznikla tak kniha: »Eustachovsko-mariánské dějiny: Jak 50 km před branami Říma vznikla ve 4. století svatyně, kde se krátký čas zdržoval sv. Benedikt; o vzniku benediktinského kláštera, který mniši v 15. století opustili, a jak svatyně postupně upadla.«

Atanáš poslal po jedné knize všem spřáteleným osobnostem, počínaje císařem Leopoldem Rakouským, který mu poslal 1 000 říšských tolarů. Významné sumy dostal také od bavorského kurfiřta, neapolského vicekrále a mnoha dalších osobností. »Poznal jsem z toho, že mi při tomto podnikání nejdobrotivější Matka Boží neviditelným způsobem ráčila prokázat pomoc.« Kostel byl záhy ve vši nádhře obnoven. Vedle byl vybudován dům s 13 pohostinskými pokoji pro poutníky a nevelký klášter. Schodiště vedlo až k vrcholku skály, na které byla kaplička sv. Eustacha, jednoho ze 14 svatých pomocníků. »Kéž milá Matka Boží, která mně, svému nehodnému služebníku, tuto věc do svých rukou vzít dala, dále se postará, aby jiní, jí vyvolení služebníci jí s patřící se horlivostí udržovali v chodu«, tak končí Atanáš Kircher svoji zprávu.

Hora se odedávna jmenuje Mentorella. A svatyně je známá právě pod tímto jménem: Naše milá Paní z Mentorelly.

I po své smrti chtěl zůstat Atanáš Kircher u Matky Boží

v Mentorelle. Napsal pamětní spis, který podepsal svou vlastní krví, a dal jej všeobecně na vědomí. Tam čteme:

»Neposkvrněná Panno, já, nehodný služebník Tvůj, vrhám se před tebou na zem. U vědomí, že od dětství jsi mi prokazovala nesmírnou přízeň, obětuji Ti, ó nejsladší Matko, bezvýhradně život svůj, tělo svoje i duši svoji, všechno jednání a konání své... A aby budoucí pokolení zvědělo, že všechna moje učenost, všechna díla mnou sepsaná, nejsou výsledkem mé píce a práce, nýbrž Tvůj dar, ó dobrá Matko, a věčná Moudrost mně k tomu osvícení propůjčila, o tom já svou vlastní krví podepsané svědectví zanechávám a z vděčnosti zde zavěšuji své pero...«

A navíc: Atanáš Kircher věnoval Matce Boží své nejvzácnější – jeho srdce mělo po smrti odpočívát v této svatyni.

Tak se také stalo, když 30. října 1686 po dlouhé ledvinové chorobě odevzdal duši Pánu.

Svatyně v Mentorelle již neupadla v zapomenutí, i dnes se o ni mniši pilně starají. 1857 přišlo několik polských resurekcionistů na tuto horu a opatrují milostný obraz Matky Boží (resurekcionisty založil jeden polský exulant v Paříži v roce 1836).

Když v roce 1946 přijel do Říma novokněz Karol Wojtyła, aby zde pokračoval ve studiu, dověděl se o existenci polského kláštera a mariánské svatyně v Prenestinských horách. Zajel tam a tak si to místo zamiloval, že sem přicházel i v době koncilu a kdykoliv přijel do Říma na zasedání biskupů nebo různých grémíí. Jeho kněžský přítel M. Malinski vzpomíná: »Téměř pokaždé, když byl v Římě, odjížděl alespoň na několik hodin do Mentorelly. Někdy tam dokonce přenocoval. Naposled tam byl 7. října s třemi polskými duchovními týden před zahájením konkláve. Jel až do Capranica Prenestina a odtud putoval 12 km pěšky, jak to také

Pokračování na str. 10

»VŠECHNO BYL TVŮJ DAR,
DOBRÁ MATKO!«
Pokračování ze str. 9

jindy činival.« (M. Malinski: Cely Tvůj, str. 155.)

Za devět dní, 16. října 1978, se stal papežem a na milovanou mariánskou svatyni nezapomněl. Zůstal Matce Boží dlužen poděkování. V neděli 29. října ve 12 hodin v poledne při promluvě k Anděl Páně zeptal se papež 150 000 poutníků:

»Římané, jen tak mezi námi, víte, kde je poutní místo Mentorella?« Všichni se smějí, protože všichni už věděli, že se tam chystá. Na cestu do Prenestinských hor se už vydalo na 40 000 lidí. Když kostel, klášter a celé okolí pojmu nanejvýš 7 000 lidí, 23 000 jich uvázne na úzkých horských cestách. Mohou vidět jen papežův vrtulník a slyšet z rádia jeho slova:

»Toto místo mi při mých pobytech v Římě hodně pomáhalo při modlitbě, a proto jsem si přál dnes sem znovu zajít. Modlitbou se vyjadřuje vztah k živému Bohu. Modlitba je první povinností, takřka první zbraní papeže, první podmínkou jeho služby v církvi a ve světě. Matka Kristova šla do hor, aby se pomodlila Magnificat. Kéž Bůh Otec, Syn a Duch svatý přijme modlitbu papeže na tomto poutním místě a všem, kteří se modlí, udělí dary Ducha svatého.«

Tak byl nový pontifikát od počátku provázen láskou k Matce Boží z Mentorelly, kde Atanáš Kircher znovu vybudoval Marii svatyni.

Maria, která kdysi zachránila svého služebníka Atanáše Kirchera z tolika nebezpečí, kéž stojí u svého papeže Jana Pavla II., který se odevzdal Marii jako TOTUS TUUS, podobně jak to kdysi učinil německý jezuita. V životě obou těchto mužů všechno bylo jako »Mariin dar«: tenkrát v době třicetileté války stejně jako na počátku třetího tisíciletí.

Maria heute 3/2001
Přeložil -lš-

Úcta k Boží přítomnosti ve svatostánku

V lednu 1945, když strašná světová válka ještě nebyla u konce, musela jsem se svými rodiči na útěku opustit Slezsko. Po několika dočasných pobytech jsme se usadili v Erfurtu. Mezitím válka bohudíky skončila. Našli jsme příbytek v soukromém domě, protože všichni domácí museli přijmout ty, kteří přišli jako uprchlíci.

Byl to veliký panský dům, ve kterém paní M. vlastnila veliký byt. Ve čtyřech pokojích stál ještě vzácný starý nábytek. Naštěstí největší pokoj byl volný, a tak jsme se tam mohli nastěhovat. V ostatních třech pokojích žily osamělé dámy.

Majitelka bytu paní M. si pro sebe podržela jen dva malé pokojíky pro služebné, které byly odděleny úzkým temným vchodem od panských pokojů. Od počátku jsme v paní M. poznávali velice úslušnou ženu, velmi rozhodnou a ohleduplnou. Ani se nám nechtělo uvěřit, že tento byt kdysi celý patřil jí, v čase, který byl jistě jasnější a šťastnější.

Kuchyň byla plně k dispozici uprchlíkům, nikdo si nepřinesl ani hrnce, ani talíře. Když paní M. nahlédla do kuchyně a viděla, že všechny hořáky na sporáku jsou obsazeny, odmítla všechny nabídky a vrátila se zcela samozřejmě do svého pokojíku a přihřála si svou polévku na otočené elektrické zehliče.

Často však byla také přítomná v kuchyni, kde se vedly živé rozhovory. Každý prožil v letech války mnoho trpkých zážitků. Nejednou přišla řeč také na Boha, víru a církev.

Slečna F., která pocházela z Kolína, prožila mnoho těžkého při bombardování. Její milovaný bratr padl ve válce. Všechnu svou útěchu čerpala z víry a vydávala o ní velmi živé svědectví. Paní M. byla při těchto rozhovorech pilnou posluchačkou, i když přiznávala, že je sice pokřtěnou evangelickou, ale nevěřící.

Jednoho dne jsem zašla se slečnou F. ve všední den večer na mši svatou. Farář kázal o úctě k Nejsvětější Svátosti. Při tom řekl:

»Před několika dny mě navštívila jedna paní, která není katoličkou. Řekla mi: Řekněte mi, pane faráři, vy opravdu věříte, že v té malé hostii je skutečně přítomen Bůh a Pán? Řekl jsem jí: Ano, milá paní. Myslíte si, že bych jinak mohl stát před vámi jako katolický kněz? Tu mi řekla s úžasem, s nevýslovným výrazem: Kdybych tomu mohla věřit, vrhla bych se již u kostelních dveří celá na zem a neodvážila bych se zvednout.«

Když jsme odcházeli z kostela, řekla mi slečna F.: »Ty, on jistě mluvil o naší paní M. Jednou mi

vyprávěla, že by chtěla požádat faráře o rozhovor.«

Přirozeně jsme o tom již nemluvily, ale dodnes jsem na to nezapomněla. O mnoho let později, když jsem již nebydlila v Erfurtu, dověděla jsem se, že paní M. vstoupila do katolické církve a brzy nato zemřela.

Když jsem dnes svědkem, jak se děti i dospělí neuctivě chovají v kostele a vůbec nepomyslí na to, že náš Pán Ježíš Kristus je skutečně přítomen ve svatostánku, vidím v duchu před sebou paní M. s její rozhodností a pokorou a pociťuji radost, že její velká touha, aby mohla uvěřit a setkat se s Bohem v Eucharistii, našla na konci jejího života své šťastné naplnění.

Rita Schwilingová

Život svatého Františka (3)

Jak trpký pocit pro muže, který nyní jako zajatec musí na vlastním těle pociťovat následky porážky!

Se zajatci z Assisi zacházeli s krutou přísností a pokořovali je, jak jen mohli. Byli často úplně zoufalí. K tomu přistoupilo ještě studené roční období. František trpěl kvůli své křehké tělesné konstituci více než ostatní. Přesto z něho vyzařoval uprostřed vši té bídy takový klid, že se k němu utíkali jeho společníci ve svém neštěstí. Byl mezi nimi jeden, který zatím chyběl u všech kamarádkových akcí, proto se mu i druzí vyhýbali. Ale ani on nemohl trvale odolávat Františkově přitažlivé síle a krok za krokem se opět začal těšit ze života.

I u Františka bylo možno pozorovat podivuhodnou věc. Čím více slábl na svém těle, tím více sílil jeho duch. Jaká obdivuhodná nadání obdržel v nitru svého srdce? Později vyprávěli jeho spoluzajatci, že se na ně jednoho dne obrátil a řekl: »Raduji se a jásam v Pánu, protože nyní vím, že přijde doba, kdy se celý svět přede mnou sklóní!«

Tehdy si při těch slovech mysleli, že se u mladého zajatce již projevují známky slabomyslnosti, způsobené hrůzami zajetí.

* * *

Konečně mohl František opět domů. Byl těžce nemocný. Paní Pika strávila celé hodiny v horečné starosti u jeho lůžka a sledovala pozorně průběh jeho nemoci. Nakonec zvítězila přece jen láskyplná péče matky a síla mladého věku a František se v krátké době opět zotavil.

Během své rekonvalescence chodil občas na kraj města, tam se posadil a zaposlouchal se v tichu sám do sebe. Svět, který ho obklopoval, mu připadal bezvýznamný, cítil se u všeho jako cizinec. Děla se s ním podivuhodná proměna. Ale jemu samému to nebylo jasné. Pociťoval jen přání vyprostit se z nevysvětlitelné vnitřní krize a získat opět duševní rovnováhu.

V letech před nešťastnou válkou si četl o paladinech Karla Velikého a pozoruhodných dobrodružstvích kulatého stolu krále Artuše. Něco z tehdejšího nadšení pro takový rytířský život se v něm opět začalo probouzet. Podnět k tomu zavládl francouzský rytíř, jehož volání se rozšířilo až do Assisi. Byl to Guartiero di Brienne, který se proslavil statečnou obranou církve a Říše. František upadl do jeho tenat. Tam v Apulii po boku tohoto statečného rytíře je

nyní jeho místo! Tam získá jeho život smysl, stane se slavným a vydobude si pocty.

František získal pro tento plán záhy i určitý počet svých souvěkvců, kteří se s radostí podřídili jeho vedení. Vzhůru do Apulie! Psal se tehdy rok 1205. Tehdy projela východní bránou Assisi skupina vojáků s křížem na hrudi a helmou na hlavě. Zanechala za sebou zbožně vzhlízející zástup, který byl pyšný na své syny, ale také plačící příbuzné, mezi nimiž byla bezpochyby i paní Pika.

První zastávka pro tuto rytířskou družinu byla ve Spoletu. Zde se mělo stát něco, co zmařilo Františkovu životní dráhu již v samém jejím začátku.

Byla hvězdnatá noc. Kamarádi spali a snili o slavných vítězstvích. Jen František byl vzhůru. Tu uslyšel zřetelný hlas: »Františku, co je lepší, sloužit pánu nebo čeledínovi?«

»Přirozeně pánu.«

»A proč vynakládáš tolik námahy, abys našel čeledína místo Pána?«

»Pane, co chceš, abych udělal?«

»Vrať se do Assisi. Toto není tvoje cesta!«

Toto není tvoje cesta! Tato slova zněla v jeho uších jako rány kladiva. Ale co chtěl po něm tento hlas? Jestliže to byl hlas Boží, proč nemluvil jasněji? Začal s lítostí pociťovat, že všechny jeho plány se rozplývají jeden po druhém. Nyní pozbylo jeho mládí všechn svůj smysl. Kdo a co jej bude moci naplnit?

Zarmoucený a skleslý rozloučil se ráno se svými druhy a mlčky se vydal zpět do Assisi.

SETKÁNÍ S PANÍ CHUDOBU A JEDNÍM MALOMOCNÝM

»Místo pro nešťastného rytíře!«

»Syn Petra Bernardone již dobyl celý svět a vrací se opět domů.«

Tak a podobně vtipkovali mládenci v Assisi, když viděli Františka. Tento posměšek ho již přešel do jeho otcovského domu. Tam jej čekal otec, hluboce roztrpčený. Františkovi zůstala jen jediná útěcha, vyplatit se v náručí milované matky. Ta mu nepřestala důvěřovat.

Plynuly dny v poráženecké náladě. Ale jak čas umí hojit rány, tak tomu bylo i u Františka. Jednoho dne se opět připojil k veselému kopě svých kamarádů. V zábavě chtěl utopit prázdnotu svého nitra i mučivé pochybnosti.

Bylo to za krásného jarního večera. Byl hostem u bohaté tabule. Hluk stolovníků,

povzbuzovaných hojným pitím, začínal být nesnesitelný. Ale František to všechno trpělivě snášel, dokud společnost vybavená loutnami a mandolínami nevyrazila ven pod širé nebe. Nyní procházeli ulicemi a prospěvovali pod okny plnými květů.

Pojednou někdo zpozoroval, že František mezi nimi není.

»Kam mohl jít? Kdo ho zadržel v této noci plné vůní?«

Našli ho u jedněch dveří a jeho oči hleděly nepřítomně do dálky.

»Na co myslíš, Františku? Dobyla nějaká sladká žena tvé srdce?«

»Přesně tak, radost. Dáma mého srdce je ta nejkrásnější a nejvznešenější, na jakou je možno pomyslet.«

Před jeho duchovním zrakem stála neobyčejná žena, která jej záhy bude věrně doprovázet po celý život, paní Chudoba. Nabývala stále zřetelnější obrysy v jeho nitru.

Zkoumal svůj vlastní život a poznával, jak je nicotný a pomíjivý. Pojednou ztrácelo svůj smysl i bohatství a jeho důsledky v tehdejší společnosti. Nebyly o nic méně znepokojivé než v dnešní době, s marnotratným utrácením na jedné straně a hladem na straně druhé. Co vedlo Františka nejvíce k paní Chudobě, byla do nebe volající bída širokých lidových vrstev. S ní šla ruku v ruce, jak už tomu v takových případech bývá, také bída duchovní.

František horoucně toužil po tom, potkat tuto paní Chudobu a dopomoci jí svým vlastním životem podle evangelia opět ke cti.

(Pokračování příště)

Život Kristův (28)

XXVIII. Ježíš „přináší“ Ducha svatého církvi a lidstvu

1) Ježíš Kristus, Boží Syn, kterého poslal Otec na tento svět, se v lůně Marie, Panny z Nazareta, stal člověkem díky působení Ducha svatého. Ježíš Kristus, Boží Syn, dále v moci Ducha svatého naplňuje jako člověk své mesiášské poslání, které vrcholí v hodině kříže a při vzkříšení.

Vzhledem k této pravdě, která představovala předmět předchozí katecheze, je vhodné připomenout jeden text z pera svatého Ireneje: „Duch svatý sestoupil na Syna člověka, a tak si v něm navykl na přebývání v lidském rodu, na spočívání v lidech, kteří jsou Božím dílem, a tak v nich naplňovat Otcovu vůli a proměňovat jejich starobu v Kristovu novost.“ (Adv. haer. III, 17,1) Je to velmi významný úryvek, který jinými slovy opakuje to, co jsme přijali z Nového zákona, tedy že Boží Syn se stal člověkem díky působení Ducha svatého a v jeho moci pak naplňoval své mesiášské poslání, aby tak připravil vyslání toho Ducha, který zkoumá i skryté hlubiny Boží (srov. 1 Kor 2,10), a jeho vstup do lidských duší. Takovým způsobem chtěl obnovit jeho přítomnost a jeho posvětitelské působení v životě člověka. Velmi zajímavé je to, jak svatý Irenej tvrdí, že Duch svatý, který působil v Synu člověka, si v něm navykl na přebývání v lidském rodu, na spočívání v lidech, kteří jsou Božím dílem.

2) V Janově evangeliu čteme: *V poslední, hlavní den svátku Ježíš stál v chrámě a hlasitě zvolal: Kdo žízni, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo ve mne věří. Jak říká Písmo, z jeho nitra potečou proudy vod. To řekl o Duchu, jehož měli dostat ti, kdo v něho uvěřili. Dosud totiž Duch nebyl dán, protože Ježíš nebyl ještě oslaven.* (Jan 7,37-39) Ježíš zvěstuje příchod Ducha svatého a používá za tímto účelem metaforického

výrazu o „živé vodě“, protože ten, kdo dává život, je Duch svatý (srov. Jan 6,63). Učedníci obdrží tohoto Ducha od Ježíše v příhodný okamžik, a to tehdy, až bude Ježíš oslaven. Evangelista má na mysli velikonoční oslavení skrze kříž a vzkříšení.

3) Když je ten čas (tedy Ježíšova hodina) blízko, při velké řeči ve Večeřadle při Poslední večeři Kristus se vrací ke své zvěsti ohledně Ducha svatého a vícekrát apoštolům příslibuje příchod Ducha svatého jako nového Utěšitele (Parakleta).

Ježíš říká: *A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás* (Jan 14,16-17). *Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já* (Jan 14,26). A o něco dále můžeme číst: *Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví* (Jan 15,26). Ježíš uzavírá takto: *Ale já vám říkám pravdu: Je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže totiž neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho*

k vám. A on, až přijde, usvědčí svět ze hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu (Jan 16,7-8).

4) V uvedených textech je velmi hutným způsobem obsažena pravda o Duchu svatém, který vychází z Otce i Syna. (Této záležitosti jsem věnoval značný prostor v encyklice *Dominum et vivificantem*.) Souhrnně řečeno: Když Ježíš hovořil ve Večeřadle k apoštolům v předvečer svého utrpení, spojuje svůj neúprosně se blížící odchod ze světa s příchodem Ducha svatého. Pro Ježíše je mezi oběma událostmi příčinná souvislost: On musí odejít prostřednictvím smrti na kříži a vzkříšení, aby pak Duch svatý mohl sestoupit na apoštoly i na celou církev jako Utěšitel. Tehdy sešle Otec Ducha v Synově jménu, sešle ho v moci tajemství vykoupení, které se má naplnit skrze Syna, Ježíše Krista. Proto je správné tvrdit, jak to činí Ježíš, že rovněž Syn tohoto Ducha sesílá: *Duch, kterého vám pošlu od Otce, ...* (Jan 15,26).

5) Tento slib, který dal apoštolům v předvečer svého utrpení a své smrti, Ježíš naplňuje hned o dni svého vzkříšení. Janovo evangelium nás totiž zpravuje o tom, že když se Vzkříšený představil svým učedníkům, kteří byli ještě uzavřeni ve Večeřadle, nejprve je pozdravil, a zatímco byli celí zkoprněli nad tak jedinečnou a nečekanou

událostí, dechl na ně a řekl jim: *Přijměte Ducha svatého! Jako Otec poslal mne, tak já posílám vás! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou* (Jan 20,22).

V Janově textu je jeden teologický důraz, na nějž je třeba upozornit: Vzkříšený Kristus je ten, kdo se představuje apoštolům a kdo jim přináší Ducha svatého, je ten, kdo jim tohoto Ducha dává prostřednictvím znaků odkazujících na jeho smrt na kříži (*Ukázal jim ruce a bok* Jan 20,20). A protože se jedná o Ducha, který dává život (srov. Jan 6,63), apoštolové dostávají spolu s Duchem svatým také moc odpouštět hříchy.

6) To, co se odehrálo tak vynikajícím způsobem o dni vzkříšení, ostatní evangelisté posouvají na další dny, v nichž Ježíš pokračuje v přípravě apoštolů na velkou událost, při níž v síle jeho odchodu sestoupí Duch svatý na apoštoly definitivním způsobem, takže jeho příchod se stane čímsi zjevným před tváří světa. Tato událost bude také okamžikem zrodu církve: *Ale až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země* (Sk 1,8). Tento příslib, který se bezprostředně týká Parakletova příchodu, se naplnil o dni Letnic.

7) Souhrnně můžeme říci, že Ježíš Kristus je ten, kdo pochází z Otce jakožto věčný Syn, je ten, kdo od Otce vyšel a učinil se člověkem působením Ducha svatého. A když dokonal své mesiášské poslání, jakožto Syn člověka v síle Ducha svatého odchází zpět k Otci (srov. Jan 14,12). Když odchází jako Vykupitel světa, daruje svým učedníkům a celé své církvi pro všechny věky toho Ducha, v jehož síle on sám působil jakožto člověk. Tímto způsobem Ježíš Kristus jako ten, kdo vyšel od Otce, skrze Ducha přivádí k Otci všechny ty,

MALÉ BOHATSTVÍ

Znám dar ticha: propadnout se do Boží náruče. Jen tak mohu pevněji věřit, bezpodmínečněji doufat, nekonečně se radovat. Mízi hranice, padají zdi a nezůstává nic, co by nás dělilo, a já vím: Ty jsi zde a proměnil jsi moji temnotu ve světlo.

Sestra Gertruda

Kdybychom jen na chvilku mohli duchovním zrakem vidět, kolik dobroty a milosrdenství je v Božích záměrech s každým z nás (dokonce i v tom, co nazýváme nemilostí, zármutkem a hořkostí), celí šťastní bychom se vrhli do náruče Boží vůle, tak jako se malé dítě vrhá do náruče své matky. Všechno bychom dělali s úmyslem líbit se Bohu a setrvali bychom ve svatém pokoji a míru v pevném přesvědčení, že Bůh je naším Otcem a touží po naší spáse více než my sami.

Sestra Marie od Višlení (1566-1618)

kdo ho následují a budou následovat v průběhu všech staletí.

8) *Byl povýšen po pravici Boží, od Otce přijal slíbeného Ducha svatého, vylil ho, jak vidíte a slyšíte* (Sk 2,33). Tak to vyjadřuje apoštol Petr o dni Letnic. *A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: Abba, Otče!* (Gal 4,6) Tak píše apoštol Pavel. Duch svatý, který vychází z Otce (srov. Jan 15,26), je současně Duchem Ježíše Krista, tedy Duchem Syna.

9) Bůh daroval Kristu Ducha svatého bez jakýchkoli omezení, tak to vyplývá ze slov Jana Křtitele podle čtvrtého evangelia. Svátý Tomáš Akvinský vysvětluje ve svém skvělém komentáři, že proroci obdrželi Ducha svatého podle určitého měřítka, a proto také částečně, proto také prorokovali pouze částečným způsobem. Kristus však má Ducha svatého bez jakékoli míry: A to jednak jako Bůh, nakolik mu Otec prostřednictvím věčného plození dává moc věčně vydechovat Ducha; jednak jako člověk, nakolik ho skrze plnost milosti Bůh naplnil Duchem svatým, aby tohoto Ducha vylil na každého věřícího (srov. *Super evang. S. Ioannis lectura*, c. III, 1.6, nn. 541-544). Andělský doktor se odvolává na text Janova evangelia (Jan 3,34): *Vždyť ten, kterého poslal Bůh, mluví slova Boží; Bůh mu totiž dává Ducha v míře neomezené.* (Podle překladu navrhovaného vynikajícími biblisty).

Opravdu můžeme v hlubokém vnitřním pohnutí zvolat spolu s evangelistou: *Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí* (Jan 1,16). V Duchu svatém jsme se opravdu stali účastni Božího života.

A vidíme, jak se nad tímto světem synů prvního Adama, kteří jsou určeni pro smrt, mocně tyčí Kristus, poslední Adam, který se stal oživujícím duchem (srov. 1 Kor 15,45).

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

A.K.M.

Aktionsgemeinschaft
Kyrillos und Methodios e. V.

A.K.M. · Belfortstraße 4a · 50668 Köln

Biskup Margitycz prosí naléhavě o pomoc

Vážený pane doktore,
krátce před »veselými dny« masopustu jsem se vrátil z návštěvy Ukrajiny zpět do Kolína n. R. hluboce šokován událostí, která mě přiměla k této iniciativě.

Jako obvykle jsem se k odletu z Ukrajiny domů s prázdnými kapsami. Tu mě náhle před odletem poprosili, abych naléhavě navštívil jednu známou rodinu. Tam jsem se dověděl, že jejich dvanáctiletá dcerka Taťána, velmi milé děvče, onemocněla na »chřipku« (ze které se později vyklubal zánět mozkových blan.) Rodiče jsou nezaměstnaní a žijí z renty prarodičů. Matka už žebrale, kde se dalo, aby mohla koupit léky. Chybělo ještě 12 dolarů... Bohužel, neměl jsem už žádné dolary u sebe, a tak jsem poslal jednoho řidiče do kláštera, aby mým jménem vypůjčil potřebné peníze. Než se stačil vrátit, dítě před mými očima zemřelo...

Smutná výjimka? Bohužel nikoliv.

Sociální síť na Ukrajině neexistuje. Kdo je nemocný a potřebuje lékařskou pomoc, musí si lékaře zaplatit, a když nemá dolary, musí zemřít - bez lékaře. Kdo potřebuje léky, musí rovněž zaplatit. Ale na Ukrajině je 80% průřezschopného obyvatelstva bez zaměstnání.

Jsme a zůstáváme v první řadě společenstvím modlitby, ale s velkou sociální angažovaností. Pomáháme starým a nemocným, ale jsme často sami bezradní, protože nám scházejí prostředky, abychom mohli pomáhat. Odtud naše dnešní prosba. Věnujte část své »postní oběti« do našeho fondu »Pro tělo i duši«. Peníze, které se takto sejdou, zůstávají v jedné ruce: od přijetí až do zaplacení pomocných prostředků a služeb. Tragickým způsobem jsme se poučili a vypočítali, že částka 27 DM (cca 12 dolarů) může nemocnému zachránit život.

Jeden nebo dva postní dny v týdnu »o chlebě a vodě« by jistě prospěly Vašemu tělu i duši, a když takto ušetřenou částku věnujete našemu fondu pro humanitární pomoc, znamená to současně, že můžete zachránit někde na Ukrajině jeden lidský život. To by Vám mělo stát za to, v neposlední řadě pro lásku Boží.

Voda, voda, nic jen voda, kam oko dohlédne...

Před dvěma roky se k nám dostalo volání o pomoc od našeho dobrého přítele, biskupa Margitycze, »lidového biskupa« ze Zakarpatské Ukrajiny. (Mezitím dosáhl věku 80 let a je stále velmi aktivní). Tání sněhu a trvalé deště způsobily povodeň.

Tento rok počátkem března se udála podobná katastrofa, ovšem o mnoho horší. Neboť před dvěma roky stoupala voda pomalu, ale letos se protrhla hráz v délce 1 km. Město Chust (50 000 obyvatel) bylo v okamžiku zaplaveno až po střechy. K 14 mrtvým přibývají další. Mnoho lidí je nezvěstných, asi je strhly vlny. 200 obcí bylo zaplaveno. Zlé je také to, že zahynul všechn dobytek, a to znamená, že ke vši bídě nebude mléko pro děti.

My nemáme žádné skryté rezervy. Přesto jsme poslali biskupu Margityczovi 50 000 DM na nákup mléka, dětské výživy a léků. Ale co je to 50 000 DM při takové katastrofě? Mezinárodní pomoc přichází velmi loudavě, i když jsou zde tisíce lidí bez střechy nad hlavou.

Každý příspěvek, velký nebo malý, pomůže a my za něj vyslovujeme srdečné Pán Bůh zaplať!

Josef-Maria de Wolf

Pozn. redakce: Adresátem dopisu je Dr. Štula, redaktor týdeníku Světlo.

V současné době hledáme cesty, jak trpícím bratřím na Ukrajině zaslat pomoc z České republiky. O možnostech naší pomoci budeme čtenáře Světla informovat.

Es grüßen Sie dankbar
Bischof für die Karpato-Ukrainer

+ Ivan Margitytsch
Bischof für die Karpato-Ukrainer
in Transkarpatien

+ Ivan Margitytsch

Für die A.K.M.

Josef-Maria de Wolf

Josef-Maria de Wolf

Tatíček Stojan - pravda a mýty

Téměř bez povšimnutí prošlo našimi médii 150. výročí narození vynikajícího kněze, lidumila, cyrilometodějského a mariánského apoštola, olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, rodáka z hanáckého Beňova (*22. května 1851) a kandidáta blahorečení. Kaplanoval v Příboře, dlouhá léta byl farářem v Dražovicích u Rousinova, v r. 1908 se stal kanovníkem v Olomouci a proboštem v Kroměříži, v r. 1921 usedl na arcibiskupský stolec sv. Metoděje v Olomouci. Zemřel r. 1923. Byl také poslancem Říšské rady ve Vídni za katolicko-národní stranu, zakladatelem *Apoštolátu sv. Cyrila a Metoděje pod ochranou blahoslavené Panny Marie*, protektorem *Maticy cyrilometodějské v Olomouci* a iniciátorem tří unionistických kongresů na Velehradě, které měly připravit půdu pro budoucí jednotu pravoslavných se Svatým stolcem. Velké zásluhy si získal o rozkvet dvou nejdůležitějších moravských poutních míst: Velehradu a Hostýna.

Tolik o něm vypovídají nejstručnější životopisná data. V povědomí moravského lidu ale přetrvává vzpomínka na „tatička“ Stojana. Tento přídomek si získal svou nevědlní laskavostí, obětavostí a nadměrně velkorysou, téměř anekdotickou štedrostí. To ovšem může svádět k domněnce, že dr. Stojan byl naivní dobráček, jenž se jaksi mezi tehdejší, prý „protidemokratickou“ hierarchii, odmítající svobodu svědomí a potlačující modernistické bludy v duchu encykliky sv. Pia X. „Pascendi...“, nehodil. Tak prezentoval Stojanovu osobnost ve 20. letech liberální a socialistický tisk. Skutečnost, jak nám ji předkládají Stojanův životopisec prelát František Cinek a později ve svých memoárech jeho blízký přítel a spolupracovník z politické scény Mořic Hruban, vypadá úplně jinak. Stojanova dobrota nevyplývala z jeho důvěřivosti, nýbrž z integrálně chápaného katolicismu. Stojan bral Písmo sv. a Tradici, oba prameny katolické víry, smrtelně vážně. Byl v nich, jako každý světec, zcela ponořen. Kristova slova o lásce k bližnímu, o pomoci potřeb-

nému i za cenu osobní oběti znamenala pro něho výzvu, inspiraci, poslání a radost právě tak jako aktivita pro církev skrze Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje, Matici cyrilometodějskou, Matici svatohostýnskou a obranu katolíků v parlamentu. Stojan nebyl mužem, jenž by se bál konfliktu při obraně víry a mravů, Cinek k tomu uvádí dostačující počet příkladů. Proto také neměl jenom přátele, nýbrž i nepřátele. Nejednou ho jako poslance sprostě napadali v novinách, jmenovitě jistý mlynář Pípal z Uherskohradištska, velký liberál a odpůrce církve. Stojan se mu „pomstil“ po křesťanskou. Když vyhořel Pípalův mlýn, byl to právě Stojan, kdo běhal po všech úřadech, aby mu vymohl státní subvenci. Za první světové války zase „leštil kliky“ na ministerských úřadech za své jiné nepřátele, odsouzené pro velezradu k trestu smrti, až sám upadl do podezření z velezrady. Před takto žitým křesťanstvím nejedna zloba oněmí. Odtud pramení úcta, kterou ke Stojanovi chovali i mnozí nepřátelé církve.

Stojan dovedl být velmi nekompromisní, když se jednalo o katolické zásady. Dokázal to svým vystoupením v parlamentu proti manželské rozluce, po vzniku republiky proti plánované odluce církve od státu a při jiných příležitostech. V tomto duchu psal také do novin, podporoval papeže sv. Pia X. v jeho tažení proti modernismu. Po první světové válce odmítl připojit svůj souhlas k požadavkům radikálních kněží z tehdejší Jednoty katolického duchovenstva na zdobrovolnění celibátu, zřízení českého patriarchátu a volbu biskupů. Ti potom, jak známo, založili tzv. Československou církev (dnes Čs. církev husitská).

Stojan dokázal jako málokdo oddělit zlo a blud od jeho nositele. Tak jak dovedl vůči zlu být pevný a rozhodný, vůči člověku byl bez ohledu na jeho názor a skutky vždycky laskavý a do krajnosti obětavý. Prosme ho o přimluvu, aby i nám vyprosil tento dar.

Radomír Malý

Sami proti Visegrádu?

Visegrádská čtyřka není pro legalizaci partnerství homosexuálů. Na konferenci ministrů spravedlnosti čtyřky se pro zákon o registrovaném partnerství vyslovil pouze místopředseda vlády ČR Pavel Rychetský. Naopak zástupci Maďarska, Polska a Slovenska se na konferenci v polském Szycyru shodli, že takový zákon nepřipravují a uzákonění registrovaného partnerství homosexuálů neschvalují.

Slovenský ministr spravedlnosti Ján Čarnogurský na tyto skutečnosti upozornil některé české politiky, mj. poslance KDU-ČSL Jiřího Karase. „Česká republika se svým postojem dostala do izolace v rámci visegrádské skupiny,“ konstatuje Čarnogurský. Ministr v této souvislosti také zpochybnil homosexuály propagovaný mýtus o jejich čtyřprocentním zastoupení v populaci – a to dokonce údajem z publikace českých sexuologů Petra Weisse a Jaroslava Zvěřiny. Ti ve své knize „Sexuální chování v ČR, situace a trendy“ (Portál 2001) sami uvádějí, že v ČR je podle seriózních průzkumů jen asi 0,3 % homosexuálně orientovaných lidí.

Podle poslance Karase je snaha o legalizaci homosexuálního partnerství ve světě těchto faktů přinejmenším pošetilá. „Místo aby vláda řešila skutečné sociální problémy, staví se proti mínění tří států Visegrádské čtyřky. Myslím, že je to velmi nerozumné,“ uvedl Karas.

*Ferdinand Peroutka
f.peroutka@atlas.cz*

BUDOUCÍ BLAHOŠLAVENÍ

24. dubna promulgovala Kongregace pro svatořeni za přítomnosti Jana Pavla II. řadu dekretů, které potvrzují mučednicví nebo heroický stupeň ctností budoucích světců. Patří k nim Mikuláš Čartneckyj a jeho 25 druhů, mučedníků komunistického pronásledování na Ukrajině, kněz Emilian Kovec, rovněž Ukrajinec, umučený nacisty, a ukrajinský biskup Teodor Romši.

Mezi budoucí blahoslavené byli dekrety o hrdinském stupni ctností uznáni také Charles de Foucauld a Anna Kateřina Emmerichová.

EVROPA

Jubilejní rok, Expo 2000 a olympiáda v Sydney přispěly k rekordnímu rozšíření Bible. Oznámil to Světový svaz biblických společností. V roce 2000 se prodalo a rozdalo 630 mil. výtisků Bible nebo Nového zákona. Je to o šest milionů více než v roce 1999.

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ: Obecní úřad v Beňově (starosta Josef Stojan) zve na oslavu Stojanova výročí **do jeho rodné obce Beňova v pátek 25. května 2001.**

V 17.00 hod. mše svatá, kterou oslavuje arcibiskup olomoucký Mons. Jan Graubner, po mši sv. zastavení u Stojanova památníku a pak posezení při cimbálové muzice.

MATICE CYRILOMETODĚJSKÁ nabízí lidový životopis Služebníka Božího Antonína Cyrila Stojana „**SVĚTLO Z BEŇOVA**“ (336 stran, 58 Kč), jehož autorem je známý další Služebník Boží, Dr. Antonín Šuránek.

KRIZE SOUČASNĚ RODINY

Stejnomyšlný seminář s domácí i zahraniční účastí pořádá v Poslanecké sněmovně 29. 5. 2001 od 10.00 Hnutí pro život ČR, Občanský institut a Asociace pro právní ochranu dětí a mládeže. Seminář je zaměřen na etické i sociální problémy rodin a je dalším v řadě, který volně navazuje na myšlenky Deklarace práv počatého dítěte. Úvodní slovo přednese předseda asociace, poslanec KDU-ČSL **JUDr. Ing. Jiří Karas**. O situaci mladých rodin a jejich podpoře ze strany státu bude hovořit **Michaela Freiová** z Občanského institutu. V programu vystoupí také **prof. Dr. Dietmar Mieth** (Německo) s přednáškou na téma „Umíme ještě přijímat nám svěřené lidi bez podmínek? Mezi eugenikou a eutanázií“. O vztahu dokumentu České biskupské konference „Pokoj a dobro“ k problémům české rodiny pojedná senátor KDU-ČSL **Ing. Jiří Šenkýř** a poslanec ODS **Marcel Benda** promluví na téma „Rodina jako výchova k odpovědnosti“. **Ing. Lenka Kuřátková** ze Sdružení za dětský život se zaměří na prevenci umělých potratů. Známý nizozemský lékař **Dr. Gerard J. M. van den Aardweg** se bude zabývat tzv. homosexuálním manželstvím a homosexuálními vztahy. (tnt)

Máš touhu žít evangelium opravdově v Duchu Ježíše Krista, jak je žily ve skrytosti a v naslouchání Klára z Assisi a její sestry?

Společenství svatých Kláry Unio sanctae Clarae
Možnost vzájemného seznámení na kontaktní adrese:
Vidim 4, 277 21 Liběchov.

Unie křesťanských pedagogů pobočka Praha vás zve na přednášku PhDr. Radomíra Malého **Katolická církev a autoritativní režim**, která se bude konat v úterý 5. června 2001 v 18 hod. (vchod se zavírá v 18,15 hod.) v sále řádu sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1.

Léčení drogové závislosti ve velmi úspěšné komunitě sestry Elviry. V pátek 8. června 2001 (17 hod.) přijede do Prahy zástupce komunity na pohovory s novými zájemci o léčení. Léčení je dlouhodobé a zdarma. Zájemci o léčení a rodiče ať se ihned spojí s Centrem VÉRITÉ. Tel.: 02/23 24 617 (dr. Mráček). Fax: 02/23 21 294. E-mail: centrum@verite.cz.

UNA VOCE Česká republika si dovoluje pozvat všechny zájemce na přednášku Radomíra Malého na téma encykliky „**Pascendi Dominici Gregis**“. Přednáška se koná v sobotu 16. 6. 2001 v 15.00 hod. v přednáškovém sále Muzea Policie ČR, Ke Karlovu 1, Praha 2. V 17.00 hod. následuje v přílehlém kostele Nanebevzetí P. Marie a ct. Karla Velikého mše svatá.

Společenství Zbytek Izraele zve na **vigilii slavnosti Soslání Ducha svatého**. Místo: Chrám Neposkvrněného početí Panny Marie v Olomouci. Začátek 2. června 2001 ve 21 hod. Místnost pro odpočinek a malé občerstvení zajištěny. Nezapomeňte si vzít s sebou růži k posvěcení.

Rekolekční setkání pro mladé muže „S každým má Bůh svůj plán“, Tábor-Klokoty ve dnech 8.-10. 6. 2001 (začátek v pátek večer). Zvou Obláti P. Marie Neposkvrněné. Bližší informace na tel.: 0361/32584, 0723177303.

Zveme vás na opakované úspěšné poutní zájezdy do **LURD, LA SALETY, ŘÍMA, MARIAZELL, MEDJUGORJE A KRAKOWA**. Doporučujeme zvláště Lurdy a poutní místa Rakouska a Švýcarska. **Marta Vondráková, KCK MISIE, Masarykovo nám. č. 46, 751 03 Brodek u Přerova. Tel.: 0641/741150.**

Liturgická čtení

Neděle 27. 5. - 7. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 7, 55-60
Ž 97(96),1+2b.6+7c.9
Odp.: 1a+9a (*Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Zj 22,12-14.16-17.20
Ev.: Jan 17,20-26

Pondělí 28. 5. - ferie

1. čt.: Sk 19,1-8
Ž 68(67),2-3.4-5ac.6-7ab
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 16,29-33

Úterý 29. 5. - ferie

1. čt.: Sk 20,17-27
Ž 68(67),10-11.20-21
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 17,1-11a

Středa 30. 5. - nez. pam. sv. Zdislavy (v Čechách: památka)

1. čt.: Sk 20,28-38
Ž 68(67),29-30.33-35a.35b-36c
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 17,11b-19

Čtvrtek 31. 5. - svátek Navštívení Panny Marie

1. čt.: Sof 3,14-18 nebo Řím 12,9-16a
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 6b (*Vládne nad vámi Svatý Izraele.*)
Ev.: Lk 1,39-56

Pátek 1. 6. - památka sv. Justina

1. čt.: Sk 25,13b-21
Ž 103(102),1-2.11-12.19-20ab
Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 21,15-19

Sobota 2. 6. - nez. pam. sv. Marcelina a Petra

1. čt.: Gn 28,16-20.30-31
Ž 11(10),4.5+7
Odp.: srv. 7b (*Zbožní uzří svou tvář, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 21,20-25

Večer: vigilie slavnosti Soslání Ducha svatého

1. čt.: Gn 11,1-9 nebo Ex 19,3-8a.16-20b nebo Ez 37,1-14 nebo Jl 3,1-5
Ž 104(103),1-2a.24+35c.27-28.29bc-30
Odp.: srv. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Řím 8,22-27
Ev.: Jan 7,37-39

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE 27.5. PO 28.5. ÚT 29.5. ST 30.5. ČT 31.5. PÁ 1.6. SO 2.6.

Antifona	642	642	642	1768	1378	1708	642
Žalm	783	783	783	783	783	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	642	642	642	1376	1378	1708	642
Antifony	654	1046	1062	1076	1379	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	813	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	654	658	661	1770	1380	1710	673
Antifona k Zach. kantiku	655	658	661	1376	1380	1385	674
Prosby	655	658	661	1771	1380	1711	674
Záv. modlitba	655	659	662	1377	1381	1385	1386

Modlitba během dne:

Hymnus	643	643	643	643	643	643	643
Antifony	643	643	643	643	643	643	643
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	655	659	662	665	1381	671	674
Záv. modlitba	655	659	662	665	1381	671	674

Nešpory: SO

Hymnus	641	641	641	641	1377	1660	1714	641
Antifony	652	656	1056	1072	1087	1382	1118	676
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1661	1118	676
Kr. čtení a zpěv	652	656	660	663	1777	1382	1717	678
Ant. ke kant. P. M.	653	657	660	663	1377	1383	1385	678
Prosby	653	657	660	663	1778	1383	1718	678
Záv. modlitba	655	655	659	662	1377	1381	1385	679
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

LITANIE

Tematicky uspořádaný soubor litaní sesbíraných Pavlem Pankrácem Křivým. Obsahuje litanie k Nejsvětější Trojici, k Pánu Ježíši a k Duchu svatému. Následují litanie k obdobím a svátkům církevního roku, litanie pro různé příležitosti, litanie mariánské a ke svatým. Na závěr jsou zařazeny litanie užívané v různých řeholích, řádech a kongregacích. Sbírka má církevní schválení pro soukromou pobožnost.

Kož. vaz., A5, 528 stran, 249 Kč

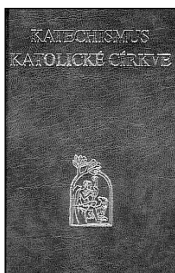
Z KARMELITÁNSKÉHO NAKLADATELSTVÍ

KATECHISMUS KATOLICKÉ CÍRKVE

Z francouzštiny přeložil Josef Koláček SJ

Druhé, doplněné a opravené vydání, které vydalo v těchto dnech Karmelitánské nakladatelství (první vydání v nakladatelství Zvon).

Kož. vaz., A5, 818 stran, 490 Kč

Wilfrid McGreal:

U ELIÁŠOVA PRAMENE

Autor vypráví o dějinách karmelitánské tradice, ukazuje trvalou důležitost řehole s její výzvou následovat Krista s nerozděleným srdcem a s jejím požadavkem, abychom byli zakotveni v Písmu svatém. Velice jasně je vysvětlen symbolický význam Eliáše a Panny Marie, který vyjadřuje

a řeší napětí kontemplativního života a ústí k mystice. W. McGreal také zdůrazňuje přínos žen řádovému životu.

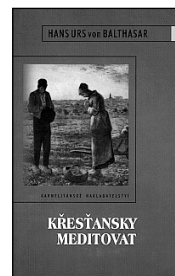
Brož., zúž. A5, 112 stran, 115 Kč

Hans Urs von Balthasar:

KŘEŠŤANSKY MEDITOVAT

Hlavní myšlenkou knihy je, že křesťanská meditace se může uskutečnit jen tam, kde Boží Syn Ježíš Kristus zjevuje Boha jako svého Otce: v Božím svatém Duchu, kterého nám pravdivě sdílí, abychom hlubiny, jež proniká jedině Duch Boží, směli spoluproniknout v tomto nám darovaném Duchu. Křesťanská meditace je tak zcela trinitární a zároveň lidská. Autor publikace přivádí čtenáře k tomu, že je třeba vidět svět a sebe sama v Duchu svatém tak, jak nás vidí Bůh.

Brož., 105x180 mm, 72 stran, 75 Kč

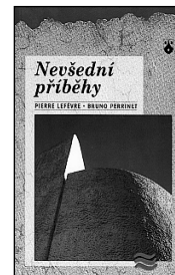

Pierre Lefèvre, Bruno Perrinet:

NEVŠEDNÍ PŘÍBĚHY

Příběhy týkající se rozhodování mezi spravedlností a nespravedlností, mezi dobrem a zlem, láskou a nenávisť jsou pro čtenáře vždycky přitažlivé. Proto vznikla také tato knížka nevšedních příběhů, často plných napětí, někdy i bolestně krutých, ale obsahujících pravdu. A navíc se zde pod tvrdou slupkou reality skrývá laskavé jádro. Protože autoři pamatovali i na smích, obsahuje tato kniha také humorné příběhy a krátké anekdoty.

Brož., 112x162 mm, 130 stran, 99 Kč

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PoNs, 779 00 OLMOUC 9

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1